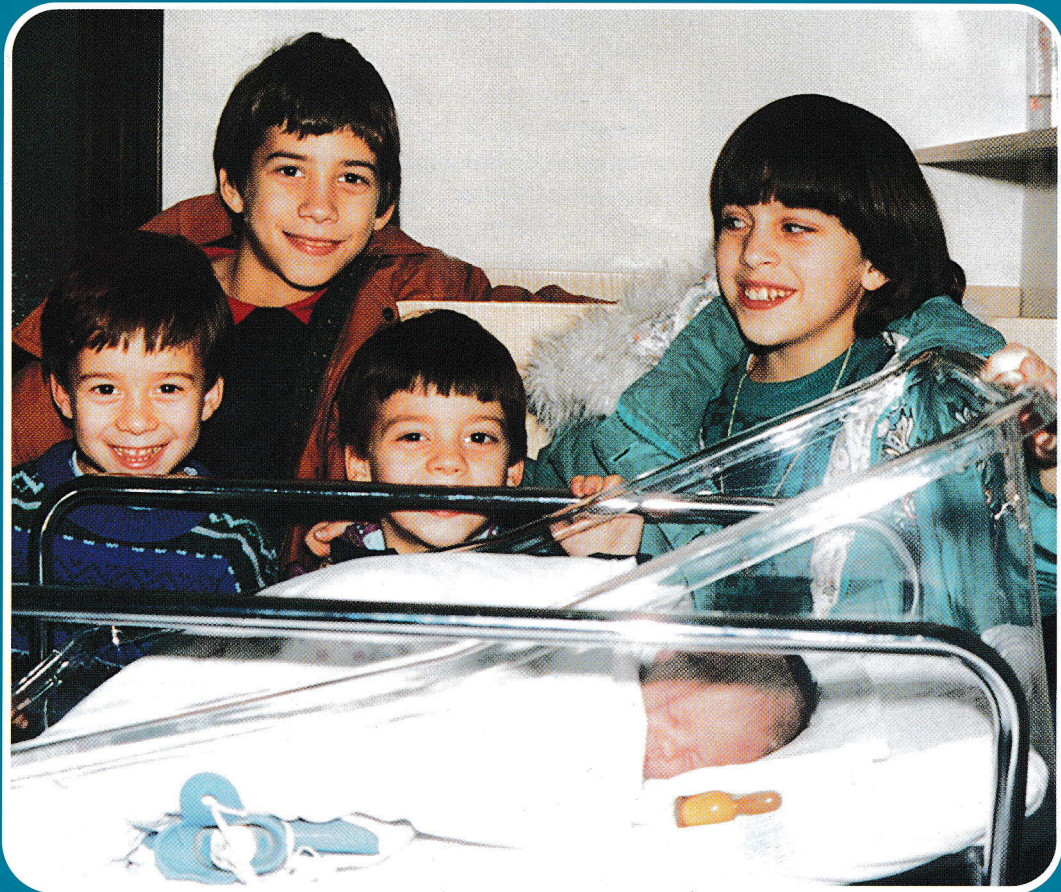

90

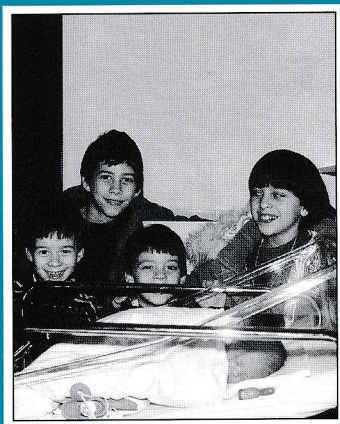
glasilo za salezijansko družino

leto 1994

Salezijanski vestnik

števila

6

Družina Rojko

SALEZIJANSKI VESTNIK 6/94
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje
med publikacije, za katere se
plačuje 5% davek od prometa
proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z
dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V sloven-
skem jeziku izhaja od leta 1904. Po
svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezi-
kih (letna naklada je preko 10 milijo-
nov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja šestkrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine do-
ma in po svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik
je don Boskov dar vsakomur, ki
ga želi, torej zastoj. Hvaležni pa
smo za vsak dar, ki nam pomaga
pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Zvrstilo se je kar precej dogodkov, ob katerih smo se srečevali. Tako ob jubileju rakovniškega svetišča, ki letos praznuje 90-letnico blagoslovitve temeljnega kamna in 70-letnico posvetitve. V istem svetišču smo se Bogu zahvaljevali za 90 let življenja misijonarja g. Andreja Majcna in srečne vrnitve misijonarja g. Danila Lisjaka iz bratomornega pekla v Ruandi. Pa ob slovesnem praznovanju godu sv. Terezije D. J. na Kodeljevem, ko smo praznovali 75 let navzočnosti salezijancev v tem koncu Ljubljane.

Ni manjkalo tudi žalostnih dogodkov, saj smo 4. oktobra v globoki žalosti stali ob dveh krstah naših rajnih sobratov: g. dr. Valterja Dermota in g. Lojzeta Kreseta. V negotovosti smo trepetali za usodo misijonarja g. Jožka Kramarja in drugih misijonarjev na Papui, kjer ognjeniki spet spreminjajo zemljepisno podobo kraja.

Z zaupanjem zremo v praznik Brezmadežne, o kateri bi nam sv. Janez Bosko tako govoril, da bi nas očaral. Ne samo, da je premogel veliko ljubezen do Marije, marveč jo je tudi posnemal v krepostih.

Veselim se, da je Gimnazija Želimlje v preurejenih prostorih. Bili ste med tistimi, ki nam niso samo pomagali, marveč ste nam dajali pogum, da zaradi žrtev ne bi odnehali, saj gre za mlade.

Obiskal nas je svetovalec vrhovnega predstojnika za salezijansko družino g. Antonio Martinelli; poročilo o tem v naslednji številki. Tudi v tej številki Vestnika je še marsikaj zanimivega in za duhovno spodbudo. In ne pozabite: stvar, ki jo imate vi radi, bi morda ugajala tudi drugim. Zakaj jim ne bi ponudili Vestnika?

Vsem želim globoko duhovno pripravo na božič v advetnem času, ob božiču pa obilje radosti, ki nam jih lahko samo Bog nakloni po svojem edinorojenem Sinu.

Božji blagoslov bodi z vsemi!

Tone Ciglar

V SRCU SVETA V SRCU CERKVE

Ob smrti našega sobrata dr. Valterja Dermota, ki je vedno zelo zavzeto spremljal dogajanje v naši domovini, sem znova močneje uvidel velik pomen dnevnikov in kronike. Ko bereš njegove bogate zapise, se kakor pred teboj zvrstijo mnogi dogodki, osebe, kraji, spoznanja, pobude... Rad se spominja Martinišča v Murski Soboti. Četudi mu ni bilo kot zelo mlademu gimnazijcu vedno lahko, se mu je ta dom preprosto zapisal v srce. Na nekem mestu celo pravi, da mu je še pokopališče v Murski Soboti, kjer počivajo nekateri njegovi vzgojitelji, najbolj pri srcu.

Letos mineva 70 let, kar je Martinišče v svoji začetni obliki in ob mnogih teževah odprlo svoja vrata mladim fantom, žejnim znanja in modrosti. Salezijanci so zato odprli internat v Murski Soboti, da bi pomagali tistim mladim fantom zlasti iz Prekmurja, ki so se v času velikih družbenih sprememb in kar nekakšnega preroda vpisali v gimnazijo v tem mestu. Pobudo za to so dali zlasti zavedni prekmurški duhovniki in med njimi predvsem gospod Klekl.

Človek je danes naravnost prevzet, kako so znali tedaj s skupno voljo in pravilno porazdeljeno vlogo napraviti toliko pomenljivih načrtov. Sadovi takih prizadevanj so znani.

Celotna salezijanska družba se je zdaj začela pripravljati na 24. vrhovni zbor, ki bo v Rimu v postnem času leta 1996. Glavna tema tega velikega shoda bo: salezijanci in laiki - občestvo in sodelovanje v duhu sv. Janeza Boska.

Mislím, da gre za zares velik in milosten dogodek. Odkriti nam je treba življenjsko sporočilo, ki so ga zapisali južnoameriški škofje: "Vernik laik je ud Cerkve v srcu sveta in ud sveta v srcu Cerkve." S tem so nakazali bogato in prenovljeno podobo krščanskega laika. Predvsem pa so nakazali trajno neodložljivo nalogo vernika laika:

- potrebuje temeljito trajno oblikovanje na verskem in družbenem področju;
- potrebuje svojemu poklicu primerno in močno duhovnost, da bi lahko odgovarjal na velike izzive današnjega časa;
- potrebuje pa tudi redno in primerno duhovno spremljanje s strani vernika duhovnika, da bi mogel sam vedno bolj postajati "vidno znamenje ali zakrament Božje ljubezni do človeštva in vsega stvarstva".

Sv. Janez Bosko je celo zatrdil, da so sotrudniki "duša naše Družbe" in da lahko salezijanci dobro opravljajo svoje vzgojno poslanstvo samo v tesni povezavi z njimi.

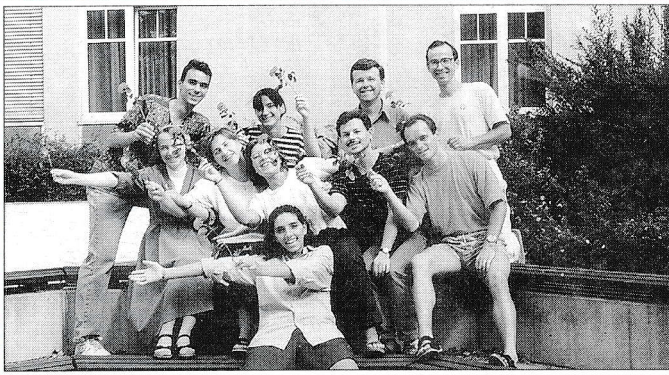
Mar nima don Bosko prav tudi danes, upoštevajoč velike potrebe na vzgojnem področju, ko pravi, da se morajo sodelavci salezijanskega vzgojnega poslanstva "čim bolj pomnožiti"?

Prepričan sem, da je to kar močan klic k čuječnosti v adventu. Zato smo združeni v veselem upanju.

Stanislav Hočevár

DUNAJ EVROPSKO SREČANJE MLADINE

Prvi teden v avgustu je bil Dunaj zaznamovan z evropskim srečanjem salezijanske mladine; tokrat že drugič. Okrog 160 mladih iz enajstih evropskih držav (Poljske, Češke, Slovaške, Madžarske, Romunije, Italije, Belgije, Hrvaške, Avstrije, Nemčije ter Slovenije) je skupno preživelo teden pod naslovom "Vi ste sol zemlje".

Program je bil bogat: različne izmenjave izkušenj, srečanja med narodi, ogled mesta, delo v interesnih skupinah, športne igre, predstavitev držav, maša, jutranje ter večerne molitve, posebej pripravljene večerih,

srečanja, to je dajalo poseben ton celotnemu tednu.

Kot je sol pomembna v našem življenju, tako sem tudi "jaz" pomemben v življenju svojega bližnjega. Njegovo življenje je mnogokrat odvisno od tega, koliko časa sem mu pripravljen nameniti. Marjeta pravi o tem: "Pomembno je najti pravo smer v življenju in se je potem držati. Ne smemo samo učiti, kako živeti, ampak moramo res tako živeti in s tem dajati zgled drugim. Življenje kristjana bi moralo biti nekaj posebnega: vsakdanja sreča, zadovoljstvo, veselje, ljubezen..."

Svojega učitelja lahko najdemo v don Bosku. Zavedal se je poslanstva in ga v polnosti tudi živel. Danes nam je znano, da je Evropa preplavljena z najrazličnejšimi boleznimi. Ni pa tudi vsega konec. Vsakdo v svojem življenju, kolikor si prizadeva, je lahko sol, ki daje življenju okus, je lahko žarek, ki zna osvetliti pot drugemu. S to mislijo je zaključil svoje razmišljanje tudi avstrijski inšpektor J. Keler ter vsem zaželel, da bi si to spoznanje nabirali v življenju.

Rudi Tisel

PAPUA

POTRES
IN VULKANI

V bližini mesta Rabaul na vzhodu Severne Britanije na Papui Novi Gvineji so začeli delovati ognjeniki, ki so na glavno mesto nabruhali 1 m debelo plast pepela. Misijonski center Vunabosko, kjer delujejo naši misijonarji z g. Jožkom Kramarjem, je oddaljen dobrih 20 km. Zaprli so šole, ker so morali sprejeti begunce, saj je Rabaul zapustilo vseh 45.000 prebivalcev.

RADENCI ZEČELI SMO Z MOLITVIJO, PESMIMI IN IGRAMI

Ze nekaj dni prej je bilo v mladinskem centru v Radencih živahno. Mladina, okrog 40, se je vneto pripravljala na prvo skupno srečanje veroučencev, ki je bilo napovedano za soboto, 3. septembra. Kljub slabemu vremenu se je zbralo nad pričakovani veliko število otrok. V cerkvi jih je nagovoril kaplan Peter, zunaj pa asistent Jaka z družabno igro ABECEDA. Fotografija prikazuje skupino otrok z animatorko pri reševanju zapletenega problema.

Jaka

PORTOROŽ BILI SMO NA POČITNICAH

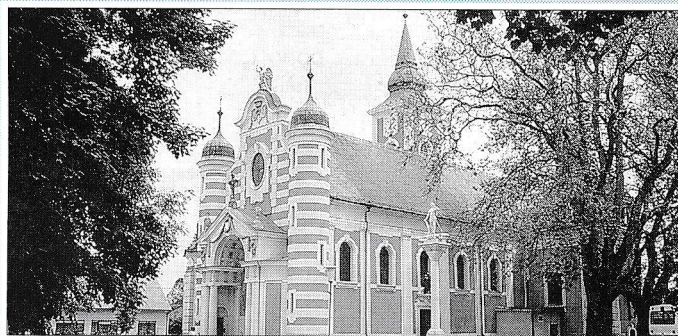
pa srečanje z novomašnikom, škofom, skupino Vera in luč... in čarodejem. Ni manjkalo mikavnih delavnic, pa pravljic, bajk in skrivnosti, prijetnih zgodb iz evangelija in don Boskovega otroštva, ki kar vlečejo k posnemanju. Salezijanci smo res hvaležni Bogu, da lahko "z don Boskom znova potrjujemo prednostno skrb za ubogo, zapuščeno in ogroženo mladino, ki je najbolj potrebna ljubezni in oznanjevanja evangelija..." (K 26).

Janez Žabot

Salezijanci s sodelavci smo v sodelovanju s slovensko Karitas v avgustu organizirali počitnice v Portorožu. Geslo SONCE, MORJE, VESELJE, SMEH je bilo naše skupno darilo otrokom, katerim starši počitnic iz različnih vzrokov ne bi mogli omogočiti. Počitnic se je udeležilo dvakrat po triinšestdeset osnovnošolskih otrok. V počitniški program smo združili lepo s prijetnim in koristnim. Program je zaobjel sestavine, ki so del lepega počitniškega življenja normalnega kristjana.

Počitnice v Portorožu so zelo lepo uspeli iz več razlogov. Otroci so bili po zaslugi dobrih voditeljev zelo odprti, komunikativni. Naveličane razvjenosti skoraj ni bilo čutiti. Ker je bilo vzdušje prijetno domače, so se hitro spletli vezi prijateljstva. Kar čutilo se je, da voditelji dihajo don Boskov slog dela z mladimi: Med vami sem srečen. Tudi to je pripomoglo, da so se otroci hitro vključevali v ponujene programe, kjer ni manjkalo pesmi, molitve, zabav in iger, kulturnih vrednot,

BELTINCI POMOČ ZA ŽELIMLJE

Beltinski župnik g. Jože Hozjan je s svojimi verniki prisluhnil potrebam vzgojiteljev, dijakov in dijakinj Gimnazije Želimlje, ki so v poletnih mesecih prenovili prostore gimnazije, dogradili nove in se pri tem znašli v velikih denarnih težavah. V nedeljo, 18. septembra, so pri mašah sodelovali nekdanji in sedanji gojenci Gimnazije Želimlje in predstavili pestrost dela za mlade v tej salezijanski ustanovi. Verniki so se odzvali s svojimi velikodušnimi darovi. Bog naj obilno blagoslovi njihovo dobroto in jim nakloni novih duhovnih poklicev.

V zahvalo jim je spregovoril eden nekdanjih gojencev: "Dragi rojaki, za vzgojo torej gre. Letos

mineva 25 let od prve mature na Gimnaziji Želimlje. Najprej bi se želel zahvaliti g. župniku, ki je prisluhnil stiski Gimnazije Želimlje in njenim velikim trenutnim potrebam. Potem bi se rad zahvalil vsem vam, rojaki beltinske župnije, za sedanj dar in za darove, ki ste jih darovali, ko smo še mi bili na don Boskovi poti. Rad bi se zahvalil tudi salezijancem za ves trud, ki so ga vlagali in ga še vlagajo v mlade. Veliko dobrega smo prejeli. V Sloveniji obstaja velika potreba po dobri vzgoji mladine. Sami smo nemočni in neučinkoviti. Skupaj povezani smo močnejši in uspešnejši. Še enkrat: Bog vam povrni!"

BLED

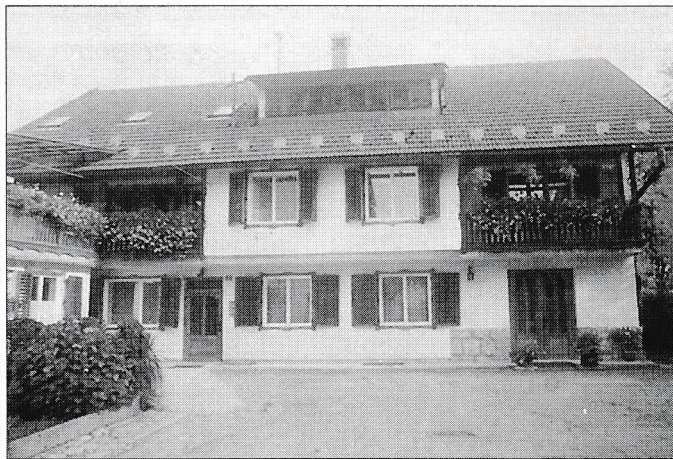
Bogu hvala za 25 let življenja in dela skupnosti hčera Marije Pomočnice na Bledu

24. septembra letos je minilo 25 let, odkar smo hčere Marije Pomočnice navzoče na Bledu.

Morda je tudi naša zgodba nekoliko podobna don Boskovi, ko je iskal primerno mesto za svoj oratorij. Leta 1960 smo v sili takratnih razmer začele z noviciatom v najetih prostorih župnišča v Lovranu, a v sestrah je vedno bolj rasla želja, da bi imele svojo hišo, kjer bi se mogle vzgajati novinke-bodoče sestre.

Leta 1967 je takratna predstojnica s. Alojzija Domanjko spoznala zakonca Zupan z Bleda in v pogovoru z njima zaslutila, da Božja previdnost prihaja naproti.

Spomladi leta 1967 je na Bled k Zupanovim prišla prva sestra, za njo druga in občasno še tretja. Znale so se prilagoditi potrebam vse z namenom in edino željo, da bi bodočim sestram priskrbele dom in po njih mnogim mladim krščansko vzgojo in oporo v življenju.

Ena sestra je takoj začela tudi s poučevanjem verouka v župniji. Otroci so jo vzljubili in tako se je že pripravljala pot bodoči skupnosti sester, ki naj bi prišla na Bled.

Jesen leta 1968 so se začela obnovitvena dela; gospodarsko poslopje se je v enem letu spremenilo v lepo hišo, kjer naj bi bil bodoči noviciat sester.

24. septembra 1969 je prispela v to hišo iz Lovrana prva skupnost: deset sester in štiri novinke. Hiša je postala dom, kraj veselja, dela, molitve, petja...

Vrata prijaznega noviciata so

se kmalu odprla tudi dekletom. Skupina za skupino, mlajše in starejše, so se vrstile leto za letom. Skoraj vsako leto se je kakšna pridružila skupini kandidatij in vsak 5. avgust (dan, ko hčere Marije Pomočnice navadno naredimo redovne zaobljube) je bil praznik rojstva novih sester, ko se je redovna družina spet pomnožila.

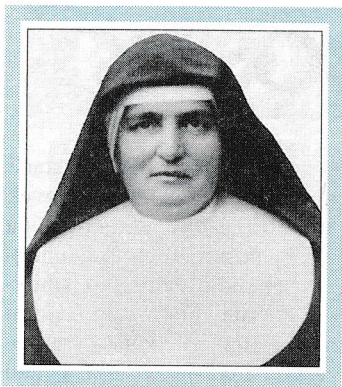
V teku let se je na Bledu zvrstilo veliko sester, a živa dediščina karizme, pastoralne ljubezni do mladih, se je predajala iz roda v rod. Od tu so vsako leto odhajale mlade sestre na polje apostolata širom po Sloveniji, na Hrvaško ter v misijone in sem so se spet vračale za duhovno okrepitev ob duhovnih vajah in drugih srečanjih.

Ko po petidvajsetih letih gledamo nazaj, naša srca prekipevajo v radostni zahvali Bogu za vse milosti, ki smo jih bile deležne v tem času.

Zaupamo v Božjo in Marijino pomoč, ko želimo po petindvajsetih letih znova in bolj na široko odpreti vrata našega doma vsem mladim, ki potrebujejo pomoč, da bodo v svojem življenju odkrili predvsem Božji načrt in mu sledili.

s. M. Ž.

M. Magdalena Morano, HMP, blažena

Za hčere Marije Pomočnice - in za vso salezijansko družino - bo v soboto, 5. novembra 1994, dan velikega veselja, praznik, ki bo v vseh HMP znova poživil in utrdil ljubezen do lastne vzgojne karizme. Ta dan bo namreč sveti oče Janez Pavel II. (potem ko mu je bilo to 30. aprila letos zaradi nesrečnega padca preprečeno) prištel k blaženim s. Magdaleno Morano HMP.

Rodila se je 15. novembra 1847 v Chieriju blizu Turina v severni Italiji. S tridesetimi leti se je dokončno odzvala božjemu klicu, ki ga je že več let čutila v sebi. Kot hči Marije Pomočnice je znala združevati tako v svojem intenzivnem apostolskem delu kot v službi vodstva - bila je ravnateljica in inšpektorica na Siciliji - preprostost s previdnostjo in avtoriteto z materinskim razumevanjem.

Umrla je 26. marca 1908. Spomin nanjo je ostal živ v srcih vseh, ki so jo poznali. Spominjajo se je kot svetnice. Na njeno priprošnjo se je zgodilo že več čudežev. Leta 1935 se je v škofiji Catania na Siciliji začel redni informativni proces o krepostih in svetosti božje služabnice s. Magdalene Morano. Leta 1967 pa se je pri Kongregaciji za svetniške postopke v Rimu začel postopek za njeno kanonizacijo. *HMP*

KOPRIVNIK

Prvi teden mladinske salezijanske duhovnosti

Na Koprivniku so po en teden v juliju in avgustu potekali tedni salezijanske mladinske duhovnosti. Gre za eno izmed duhovnosti, ki jo oživlja salezijanski don Boskov duh. V tišini, molitvi, medsebojnih srečanjih, evarhiji so mladi premišljevali o vsakdanjem življenju, ki je le eden izmed koncentričnih krogov salezijanstva. Srečanje, problemi in odgovornost, odločitve, znamenja (zakramenti), prečiščevanje in odrešenje so bile teme posameznih dni.

Letošnja tedna so vodili g. Martin Lisec, g. Ivan Turk, g. Janez Potočnik ter Monika Pajk. Udeležilo se ju je 20 srednješolcev in študentov. *Jerneja*

BELTINCI

25 let od prve mature

17. in 18. septembra so se na srečanju v Beltincih zbrali bivši gojenci Želimičja: proslavili so 25-letnico prve mature v Želimičju (1969), razmišljali o svoji organiziranosti, v nedeljo pa sodelovali pri predstavitvi prenove Gimnazije Želimičje vernikom beltinske župnije, ki so prispevali svoje darove. Srečanje je organiziral Pavel Domitrica.

RUANDA ČRNA VEST ČLOVEŠTVA

Pričevanja misijonarja g. Danila Lisjaka in drugih, ki so doživeli pekel bratomorne vojne v Ruandi, so pretresljiva. Ne samo ozonska luknja v ozračju Zemlje, hujša je luknja v vesti človeštva, ki pusti, da pride do takih grozodejstev. Pričevanja so zbrana v knjigi Ruanda - črna vest človeštva.

Naročite jo na uredništvu Vestnika ali Knjižic, Rakovniška 6 p.p. 4, 61108 Ljubljana.

NAJ ŽIVI DON BOSKO

Skoraj ni kraja na Slovenskem, kjer don Bosko ne bi imel prijateljev. Dobri ljudje v tem svetniku vidijo očeta in vzgojitelja mladih. Znal je živeti za mlade in z mladimi tako, da jim je omogočal v polnosti zaživeti človeški in krščanski poklic. Danes naj bi s svojo vzgojno modrostjo pomagal mladim staršem, da bi dobro opravili svojo vzgojiteljsko nalogo. Onušičevi in drugi pod Snežnikom zavzeto širijo don Boskovega duha.

Lep pozdrav celotni salezijanski družini in bralcem Salezijanskega vestnika! Oglašam se prvič, in to iz prelepe Loške doline, izpod Snežnika na Notranjskem.

Rakovnik, Marija Pomočnica kristjanov in don Bosko so mi blizu že iz otroških let. Prve informacije o don Bosku nam je seveda posredovala mama, ki je rada brala in tudi o njem pripovedovala. Otroci bi še in še poslušali o don Boskovih sanjah, vragolijah, rokohitrstvu - pa tudi o duhovniku Janezu Bosku, vzgojitelju zapuščenih otrok in o njegovi materi Marjeti. Občudovali smo njegovo zaupanje v Marijo Pomočnico in sodelovanje z njo.

Starši so zaupali don Boskovi vzgoji celo svojega prvorojenca, našega starejšega brata. Na Rakovniku je bil v letih 1935 - 1937. Domov je prinašal Rakovniške male knjižice, različnih naslovov, ki sem jih ravno jaz širila oz. posredovala po vaseh, da je ob vrnitvi prinesel zanje izkupiček v zavod.

Prvič sem poromala na Rakovnik šele maja 1946. leta in od takrat seveda še večkrat. Takrat pa me je prevzela predvsem

množica romarjev, zbranih pri Mariji, in zaobljube mladih fantov, da bodo ostali zvesti Bogu in Mariji.

Po vojni je Vestnik širila med svoje znance mama. Za njo sem pred desetimi leti prevzela to jaz. Želela bi, da bi bil don Boskov duh v vseh mladih družinah in bi

prehajal iz roda v rod. Vsi starši bi se morali zavedati, da človek - družina ne živi le od kruha, da je treba poskrbeti tudi za duhovno rast mladih. Prav tako duhovno usmeritev nam vsem mladim in starejšim daje bogata vsebina Vestnika, ki je iz leta v leto privlačnejši in bogatejši.

V župnijo Stari trg prihaja precej izvodov Vestnika, ne vem pa natančno, koliko. Za tri sotrudnice vem, ki dobivajo po več izvodov, nekaj pa jih Vestnik dobiva še osebno po pošti.

Vesela bi bila, da bi se število izvodov, predvsem pa bralcev, v prihodnosti še povečalo.

Marija Onušič

Razcvet novih dejavnosti, ki bi se odvijale v Salezijanskem mladinskem domu na Rakovniku, so bile na silo prekinjene. Ne samo, da Bogu v čast in mladini v korist niso bili odprti novi prostori, marveč so bili odvzeti še obstoječi, ki še do danes niso vrnjeni. Mladih, ki bi želeli biti deležni dobre vzgoje, kakor si jo je zamislil sveti Janez Bosko, prav gotovo tudi danes ne bi manjkalo. Upamo, da se bo to kmalu tudi zgodilo.

KODELJEVO

75 LET Z DON BOSKOM IN SV. TEREZIKO

V nedeljo, 2. oktobra, je bilo na Kodeljevem slovesno. Skupaj s farno zavetnico sv. Terezijo Deteta Jezusa smo salezijanci praznovali 75-letnico življenja in dela v tem delu Ljubljane. Prvo zagnanost in razcvet salezijanskega vzgojnega dela v barakah in nato v Mladinskem domu je zavrlo obdobje, ki ni bilo naklonjeno tovrstnemu poslanstvu. V tem času je, po dobroti mnogih iz vse Slovenije in tujine, zrastle svetišče sv. Terezije D. J.. Ta dva praznika sta se to nedeljo združila v biser zahvale Bogu.

Priprava na praznovanje je stekla že leto poprej. Že takrat je klila želja, da bi se praznovanja udeležil škof - salezijanec iz Liseauxa, rojstnega kraja sv. Terezije.

Zadnje priprave in praznovanje je potekalo ves september. Bogoslužje je vsako nedeljo vodil kateri župnikov, kaplanov ali članov skupnosti, ki so v tem času bivali na Kodeljevem. O delu in vlogi salezijancev, svetišča sv. Terezije je javnost seznanila tiskovna konferenca in knjižica mag. Bogdana Kolarja KODELJEVO, ki je bila napisa-

na prav za to priložnost. Prvi večer tridnevnice so oblikovali oratorijanci Mladinskega doma. Mašo je vodil eden od njih, kancler ljubljanske nadškofije msgr. Franci Vrhunc. Lepoto večernega bogoslužja je prinašal Ljubljanski oktet s petjem med mašo in krajšim koncertom po maši. K drugemu dnevu tridnevnice so bili povabljeni duhovniki iz dekanije. Bogoslužje je vodil g. dekan Anton Rojc, pel pa dekliški trio. Po maši je bil slovesni sprejem škofa Piccana, ki se je med večerjo srečal z duhovniki. Tretji dan tridnevni-

ce je bil posvečen molitvi in celodnevnu češčenju. V popoldanskem delu češčenja je bilo srečanje molitvenih skupin. Te je škof Piccan po večerni sv. maši posebej nagovoril. Ta večer je dobil misijonsko obeležje z g. Danilom Lisjakom, misijonarjem v Ruandi. Danilo je s svojimi pričavanji o delu in molitvi potrjeval, da je mogoče biti misijonar, tudi če kdo ne gre v misijonske dežele.

Višek je doseglo praznovanje v nedeljo. Slovesno sv. mašo je vodil g. škof msgr. Piccan ob salezijanskem inšpektorju g. Stanislavu Hočevarju in večjem številu salezijancev; sicer velika cerkev na Kodeljevem, ni mogla sprejeti v svojo notranjost vseh, ki so prišli na praznik. K lepim obredom slovesnega bogoslužja je veliko pripomogla Mozartova Kroenungsmesse, ki sta jo izvajala združena zbor s Kodeljevega in Rakovnika ob spremljavi simfonikov iz Domžal.

Popoldne je bil misijonski romarski shod. Slovesnot je vodil g. Janko Novak. Veliko svetišče sv. Terezije je spet postalo tesno za srečanje prijateljev Male cvetke, prijateljtev misijonov in častilcev sv. Janeza Boska.

Pot začrtanega vzgojnega dela salezijancev je bila prava. Delo se v manjši meri neprekinjeno nadaljuje. Z vrnitvijo odvzetih objektov pa bi bilo moč ponuditi mladim in vsem zainteresiranim vsaj delček bogastva življenja in vzgojnega dela, ki ga prinaša don Boskov vzgojni sistem ob priprošnji priljubljene mlade karmeličanke sv. Terezije Deteta Jezusa. Za sedaj pa nam ostaja "vera, upanje in ljubezen, to troje", ko z optimizmom zremo v prihodnost.

Janez Žabot

BIL JE LUČ

Janezu Bajcu v slovo

Poslavljamo se od katoliškega kristjana Janeza. V življenju je bil luč, ki ni bila postavljena pod mernik, da bi svetila sama sebi, ampak vsem. Njegovi starši so bili tišči, ki so svojih šest otrok vzgajali v katoliški veri od samega začetka.

Janez ni postal otrok ceste kot mnogi vrstniki. Že šest- ali sedemletni pobič je postal oratorijanec v salezijanskem Mladinskem domu na Kodeljevem in ostal zvest temu domu do konca vojne, ko je bil star 17 let. Tu je utrdil vero, ki ga je vodila vse življenje. Te mu tudi mladostni viharji in viharji revolucije niso mogli iztrgati.

Že kot dvanajstletni fant je tudi zvedel, da je njegov oče na seznanu moščanskih komunistov kot nasprotnik. Državljanska vojna v Sloveniji ga je že leta 1944 postavila na protikomunistično stran skupaj z obema bratoma. Po vojni se je vrnil iz teharskega taborišča smrti. Doma je našel mamo, oče pa je bil zaprt. Mama je bila brez dohodkov, zato se je moral zaposliti, da jo je preživljal. Brata se nista vrnila, sta zamolčani žrtvi komunistične revolucije v Sloveniji.

Janez je bil še iz Mladinskega doma znan kot izreden nogometaš. Postal je igralec slovenskega prvotligaša; povabljen pa je bil v najboljši jugoslovanski klub v Beograd. Tjani šel razadi poškodbe noge. Prepričan je bil, da je bil to

Božji poseg. "Češ, kaj bi iz mene nastalo v tistem okolju!", je govoril. Ta njegov talent mu je pomagal, da je prišel do dobrega mesta v Koteksu. Delo je bilo zelo odgovorno in težko, utrujajoče. Tu je dobil začetke bolezni, ki ga je v soboto zjutraj strla.

Med služenjem vojaškega roka mu je bilo ponujeno članstvo v partiji. Kljub temu, da se je zavedal možnih posledic, je to argumentirano odklonil. Sam mi je pripovedoval, da je njegov ugled po tej odločitvi zrasel.

Po vrnitvi s Teharij je stik s Cerkvijo ohranil in gojil tako, da se je priključil pevskega zboru pri Sv. Družini v Mostah. Tu je sodeloval, dokler mu je glas dopuščal. Član župnijskega pastoralnega sveta pa je bil od začetka. Vedno je v župniji pomagal, kjerkoli je bilo potrebno, posebej sedaj, ko je zbiral prispevke za nove orgle. Preko 100 posamenikov ter manjših in večjih podjetij v Mostah in drugje je na njegovem seznamu, pri katerih je prosil.

Po spremembi vladavine v Sloveniji so se tudi za salezijance

odprle možnosti organiziranja. Janez je bil znan iz Mladinskega doma še kot nogometaš, poznal je veliko oratorijancev in kmalu smo se začeli zbirati bivši oratorijanci na Kodeljevem pri sv. Tereziki D.J. ali pa na Rakovniku, nekoč mladi fantje, polni energije, sedaj pa že šestdesetletniki.

Za konec sem še prihranil njegovo članstvo in delo v Novi slovenski zavezi, ki je bila ustanovljena že leta 1991. Pri organizaciji srečanj in zborov članov je vedno delal v ozadju, da so ta dobro uspela. Že eno leto pa je zbiral imena in podatke zamolčanih žrtev revolucije, najprej v župniji Moste, potem pa je zbiranje organiziral še po vseh župnijah v Ljubljani. Njegovo vodilo je bilo: "Sedaj smo še toliko pri moči, da lahko naredimo na Žalah skupen spomenik zamolčanim žrtvam komunistične revolucije iz vseh ljubljanskih župnij. Samo v Mostah je zbral blizu 100 žrtev.

Janez je opravljal vsako delo v polni odgovornosti in poklicanosti kristjana, ki ga tudi smrt sina Petra, za katerega je pričakoval, da bo postal duhovnik, ni skrušila. Vsak dan je bil pri maši in pri obhajilu in bil vsak četrtek pri molitvah za nove duhovne poklice.

V soboto je pred večnega sodnika stopil dobro obložen z dobrimi deli in lahko upamo, da mu je Jezus rekel: "Dobri služabnik, v malem si mi bil zvest, čez veliko te bom postavil."

Hvala ti, Janez, za zgled pokončnega katoličana v imenu župnijskega pastoralnega sveta, župljanov Moste, v imenu bivših salezijanskih oratorijancev in v imenu Nove slovenske zaveze. Vsem njegovim pa izražam iskreno sožalje; smo pač ljudje in nam je hudo ob vsaki taki ločitvi.

Jože Prhavec

"ČE JE KVAS SVET, BO SVETO TUDI TESTO"

(Rim 11, 16)

Dragi prijatelji molivci za duhovne poklice!

Bogu smo lahko hvaležni za lepa, globoko doživeta molitvena srečanja v naših glavnih romarskih Marijinih svetiščih: na Brezjah, Ptujski Gori in Sveti Gori. V začetku septembra smo se zbrali ob naših škofih in redovnih predstojnikih(cah) in skupaj z njimi molili za nove duhovniške, redovniške in misijonarske poklice; pa tudi za stanovitnost in zvestobo tistih, ki so že "položili svojo roko na plug". Lepa so tudi naša molitvena srečanja vsako tretjo soboto v mesecu na Kureščku pri Kraljici miru. Srečanj na Kureščku v zimskih mesecih (od novembra do februarja) ne bo; nadaljevali bomo v soboto, 18. marca 1995.

Pod geslom: "Če je kvas svet, bo sveto tudi testo" (Rim 11, 16) smo se slovenski redovniki in redovnice v septembru srečali na 20. redovniškem dnevu. Preverjali smo svojo identiteto in iskali novih možnosti, da bi ostali zvesti svojemu poslanstvu. Naša pozornost je posebej veljala bližajoči se škofovski sinodi, ki je bila v Rimu od 2. do 29. oktobra 1994. Sinodalni očetje so razpravljali o "Posvečenm življenju in njegovem poslanstvu v Cerkvi in svetu". Ta sinoda naj bi bila milostni dogodek ne le za redovnike in redovnice, temveč za vse božje ljudstvo. Že v pripravi na sinodo je sveti oče Janez Pavel II. sprejel udeležence kongresa vrhovnih redovnih predstojnikov v Rimu, jim nakazal smer in duha, v katerem naj bi potekalo prihodnje zasedanje sinode. Dejal je: "Redovništvo živi danes posebno pomemben trenutek svoje zgodovine zaradi obširne in zahtevne prenove, ki mu jo narekujejo družbene in kulturne razmere na pragu tretjega tisočletja krščanske dobe. Vaši ustanovitelji so znali v svojem času uresničiti (inkarnirati) evangeljsko oznanilo s pogumom in svetostjo. Zvesti navdihom Svetega Duha naj njihovi sinovi nadaljujejo v času to pričevanje, naj v odgovorni zvestobi prvotni karizmi ustvarjalno posnemajo svoje ustanovitelje in naj bodo hkrati pozorni na zahteve sedanjega trenutka."

Sinoda je že za nami. V času sinode so se posamezne redovne skupnosti vsak dan vrstile v molitvi za uspeh sinode.

Dragi molivci, vas pa prosim, da z molitvijo nadaljujete z namenom, da bi seme, vsajeno na sinodi, padlo v rodovitno zemljo in obrodilo obilen sad.

Že sedaj vam želim bogato adventno pripravo na bližajoče se božične praznike, da bi jih praznovali z radostnim srcem...

Ivan Turk
Boštanj 16
68294 Boštanj

MOLITVENI NAMENI

DECEMBER

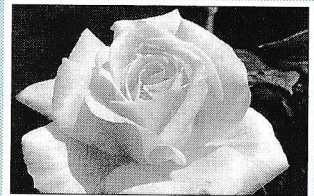
Marija s sv. Jožefom išče prenočišče - odprtih src.

Molimo za naše družine, da bi se otresle človeške malodušnosti, bojzani in strahu in se z zaupanjem popolnoma izročile Bogu po Mariji.

JANUAR

Mesec sv. Janeza Boska - velikega pobudnika duhovnih poklicev.

Prosimo ga, da ne bi le molili zanje, ampak jih znali tudi odkrivati in spodbujati, da bi sledili Gospodu.

K Bogu so odšli po plačilo

Anica Pučnik, Prihova, mati sal. bogoslovca
Marija Podbevšek, Vranja Peč, mati sal. duhovnika
Alojzija Korošec, Škofije
Janez Bajec, Lj.-Moste
Anton Zorko, Špitalič
Katarina Jonke, Ravne/Kor.
Greta Dornik, Polzela
Nežka Bizjak, Polzela
Pepca Ivanšek, Brežice
Marija Maučec, Ižakovci
Neža Godec, Volavljce

*Čas počitnic -
na tisoče načinov
jih lahko preživimo:
od namakanja v morju,
osvajanja novih vrhov,
dela ... do lenarjenja.
Lahko pa poskrbimo
tudi za svoje
duhovno življenje.
Tudi to ne živi
samo od sebe.*

SI, KER ŽIVIŠ V DRUŽINI

150 mladih je teden dni preživelo na Uskovnici, kjer je že deveto leto potekal Uskovniški teden, ki ga organizirajo salezijanci skupaj s sodelavci. Tudi Uskovniški teden ni mogel obiti letošnjega mednarodnega leta družine. Naslov je dovolj zgovoren: Družina in odgovornost.

...v hribih se dela dan...

Prijetno se je bilo zbuditi, ko si zaviti v toplo spalno vrečo, prejel pismo prijatelja. Drug drugemu smo pisali same prijetne stvari (malo bolj navihani pa smo v pismo dali kar kašno majhno živalco). Pisanje pisem je bila le ena izmed mnogih pozornosti za prijatelja. Vsakdo se je čutil sprejetega, vsakdo je bil pripravljen dati sam sebe, da bo drugemu lepše. Za mnoge skrivnosti, želje, poraze, upanja in za vse, kar daje dihati temu življenju, je slišala narava okrog nas, ker pravi prijatelji si upajo odkriti srce.

...ko so spregovorili...

O družini in njenem smislu Jože Ramovš. V vsej pestrosti

tega življenja ne bomo našli harmonične družine, je poudaril. Potrebno je večno usklajevanje nešteti možnosti, iskanje smisla življenja v vsakem trenutku; tudi kriza v družini lahko pomaga k temu. Na večer življenja bomo sojeni po ljubezni (sv. Janez od Križa), kajti smo, ker ljubimo. S. Romana Vrtačič nam je predstavila gibanje za življenje.

Ljubiti je treba sebe, svojega partnerja, vsako spočeto bitje. Ljubezen se preliva v neskončnost, če dva, ki se ljubita, prihranita telesno ljubezen za zakon.

Črne številke statistik govore, kako malo ljubezni imamo Slovenci za otroke. Očitno je, da je življenje vrednota, ki ne prinaša velikih denarcev.

Morda ni vere v življenje. Ta se rodi in zori v družini, po besedah Alenke Kušar.

Da je danes še vredno sanjati o dobri družini, smo doživeli ob srečanju z družino Sečnikovih iz Ljubljane. Šest otrok imajo, zato je pri njih toliko ljubezni, razumevanja, spoštovanja. Mož zna

ženi Anici še reči besedo oprosti. Povezuje jih skupno delo, molitev, petje. A krona vsega je ljubezen med njima. Ta pa ja potrpežljiva, ne misli hudega...

...ko je bila ur'ca tri...

smo se zbrali po skupinah. Zapeli smo kaj, se poigrali, poslušali... Toda uspelo nam je ustvariti še nekaj več. Globoke vezi prijateljstva in zaupanja so se spletle med nami, kot mrena na vodi, preden le-ta zamrzne. Pripovedovali smo o svojih družinah, ki so nanizane na daljici; pekel in raj pa sta njeni krajišči. Govorili smo, kako doma živimo vero, sanjali o svoji bodoči družini in upali odkrito povedati, da tudi grešimo.

...siva pot, vodi me...

Proti Koprivniku nas je vodila. Polovico majhnega angelčka je vsakdo dobil na začetku pohoda, kajti ljudje smo angeli, a le z enim krilom (de Crescenzo). Čez dan sta se dve polovički z istim simbolom morali najti in si še posebej izkazati pozornost. Ker

so želve, konji in ne vem kdo še vse prosili za dež, je ljubi dežek prikapljal na zemljico, a le toliko, da je namočil travo in katedrala narave nam ni dovolila, da bi v njej opravili bogoslužje.

...k tebi, Bog...

smo se obrnili že zjutraj. Morda se je kdo pogovoril s teboj v uri puščave, ko je bila po vsej planini tišina. Takrat duša lahko spregovori. Ob koncu dneva smo te doživljali v evharistiji. Hvala, Bog, da sem in te lahko slavim skupaj s prijatelji. Hvala, Bog, ker se po zakramentu spovedi lahko vrnem k Očetu in k svojim izvirov.

...če smo veseli...

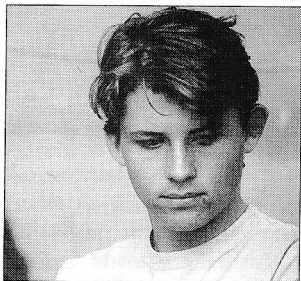
In bili smo skozi ves dan, še posebej pa zvečer, ko smo se držali za trebuhe ob raznih skečih, potegavščinah...

...jemali smo slovo...

Težko je bilo oditi in veliko solza je steklo tiste dni. Ne bomo pozabili drug drugega. Ne bomo iskali ravnih poti povprečnosti. Iz svojega življenja bomo napravili nekaj velikega, ker nam ni zastoj podarjeno. Iskali bomo poti, ki vodijo v nebo, te pa gredo tudi preko Uskovnice.

Nasvidenje, ti, ki ne maraš koncev.

Jerneja Kovšca

Na uskovniškem tednu sem bil letos prvič. Moram reči, da je presegel vsa moja pričakovanja. Vse, kar se je dogajalo, je nagovorilo nas mlade v celoti. Ni manjkalo veselega druženja, lepih misli, resnega pogovora in globokega doživetja Kristusove navzočnosti. Ravno to zadnje je mene še na poseben način ganilo in nagovorilo (Peter).

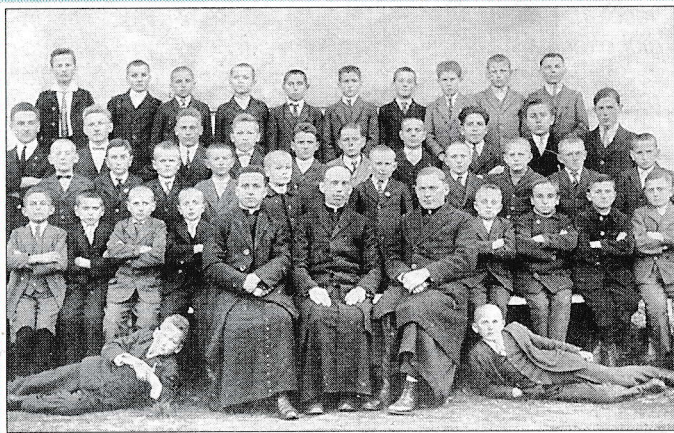
Ves teden me je obdajal posebno lep občutek, da smo s prijatelji zopet skupaj, se razdajamo drug drugemu in utrjujemo naše prijateljstvo. Nikoli v svojem življenju pa ne bom pozabila petkove maše. Bila je resnično nekaj posebnega za vse nas. Zame je bila vrh celega tedna (Bernarda).

Prišel sem, da poglobim sebe, svojo vero, najdem odgovor na nekatera vprašanja in si postavim nove cilje. V naročju neokrnjene narave in z roko v roki z mladimi nam Stvarnik razodeva skrivnost svoje ljubezni. Človek se mora prebuditi v tem okolju. Cveteti mora za drugega. Že zjutraj pozdrav da svoj pečat dnevu. On je vedno med nami, v smehu in joku, med molitvijo, predavanji in pesmijo. Ostal je spomin, napolnjen z nečim novim, nepozabnim, ker so ostali prijatelji, želje in nesmehi... (Andrej).

V skupini smo se pogovarjali o družini: v kašni živimo, lahko pa smo sanjali tudi o tem, kakšno si bomo sami ustvarili. Lepo je bilo, ker smo govorili iskreno, brez vsakega strahu. Nekateri so pripovedovali o grenkih izkušnjah v svoji družini, spet drugi živijo v urejenih razmerah. Ti so nam dajali upanje, da je lepo družino še možno ustvariti. Želim si, da bi še kdaj videla Uskovnico (Urška).

70 LET MARTINIŠČA

V Martinišče sem prišel kot asistent leta 1926; vodil ga je od začetka g. Jožef Radoha. Dobil sem vtis preprostega, skromnega in domačega zavoda s 40 gojenci. Dnevni red je bil po salezijansko. Kar je bilo glavno: zelo smo se razumeli in imeli radi. V bivši Bajlecovi hiši smo imeli ravnateljstvo, hišno kapelo in obednico, v bivši šoli pri župnišču pa učilnico in spalnice. Jaz sem se dobro počutil. Fante sem inštruiral, učil petja, godbe in iger.

Martinišče je pomenilo za tedanje Prekmurje kulturno središče za mladino, ki se je pripravljala na življenje. Večini je omogočilo šolanje; brez Martinišča bi ne zmogli nikoli študirati. Duhovniki, ki so izšli iz zavoda, so bili večinoma zadovoljni.

Življenje v zavodu je bilo skromno v vsakem pogledu, tako stanovanje in hrana, zato pa tudi poceni. Da so vsaj delno nadomestili stroške praznovanja, so gojenci hodili po vaseh, od koder so bili naši gojenci, pobirat razne poljščine. Ljudje so radi poma-

gali, kakor je pač kdo mogel. Tudi mene je doletela ta naloga. Zgodilo se je, da sem hodil nekoč ves dan brez hrane; zvečer pa sem le dobil nekaj pod zob, da sem lahko prišel domov.

Martin Jurčak

vitve temeljnega kamna in za 70-letnico posvetitve (8. IX. 1924). Ne samo škof msgr. Jože Kvas, ki je vodil romarski shod 11. septembra, ampak množica Marijinih častilcev, je lahko globoko doživljala ob spominjanju preteklosti svetišča to, kar je razglašal napis ob Marijinem oltarju: Marija, hvala za 90 in 70 let! Hvala ne samo za svetišče iz opeke, ampak za svetišče duhovnega občestva vernikov, ki so na tem milostnem kraju doživljali tolike čudežne posege Marijine materinske priprošnje in pomoči.

Predstavniki različnih vej salezijanske družine in vernikov so s sedmimi svečami izrazili Mariji zahvalo za njeno navzočnost na tem kraju. Z velikim zaupanjem smo se vsi navzoči ponovno izročili Mariji, saj so časi (tako kot je rekel sv. Janez Bosko za njegov čas) tako hudi, da nujno potrebujemo Marijino pomoč. Okrepljeni z blagoslovom Marije Pomočnice smo se

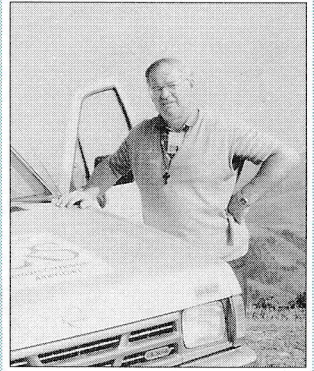
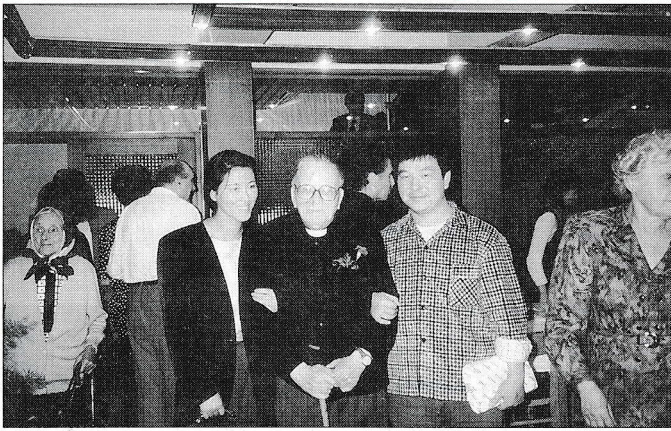
MARIJA, HVALA ZA 90 IN 70 LET

Romarsko svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku je bilo praznično ozaljšano za 90-letnico blagoslo-

razšli na vse strani domovine, da bi povsod, kjer smo, širili ljubezen in zaupanje do nebeške Matere in Pomočnice.

90 MAJCNOVIH LET

BAKOVCI

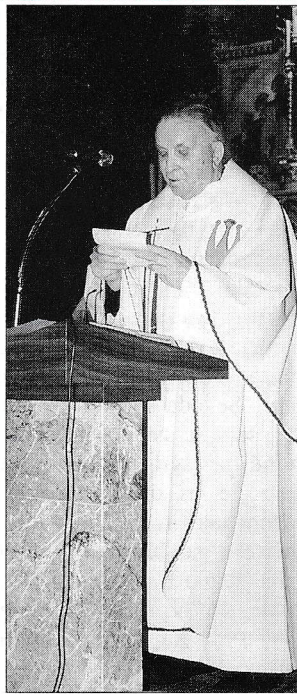
ZGLED ZAKONSKE ZVESTOBE

Mirko in Vilma Buzeti sta si obljubila zakonsko zvestobo ob sklenitvi poroke 10. VI. 1934. Življenje sta dala petim otrokom. Ena deklica je umrla, drugi imajo družine; tako imata slavljena 18 vnukov in 15 pravnukov. Biserno poroko sta slavila 12. VI. 1994 v župnijski cerkvi sv. Ane v Bakovcih. Obred je opravil g. Anton Šeruga, dekan na Muti in njun sorodnik. Slavljena sta velikodušna salezijska sotrudnika. Čestitamo!

M. H.

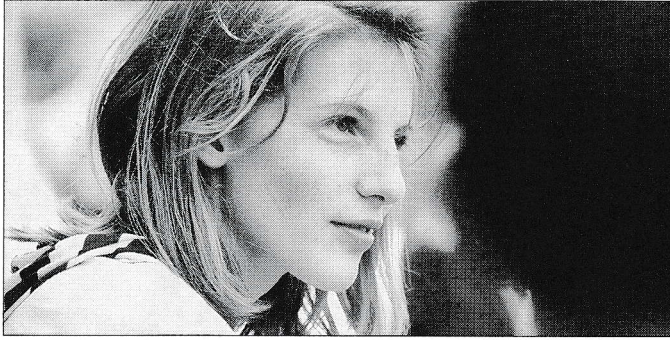
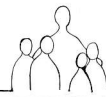
V praznovanje zadnje nedelje na Rakovniku, 25. septembra, smo vključili tudi spomin na 90 let življenja velikega misijonarja na Kitajskem in v Vietnamu g. Andreja Majcna. Že iz zunanje povezanosti s svetiščem Marije Pomočnice na Rakovniku (rojen v letu blagoslovitve temeljnega kamna in salezijanec od leta posvetitve) smo lahko sklepali, da je njegovo pot vodila Marija. Slavljence se je z veseljem oziral na svojo prehojeno pot, med temi leti 44 v misijonih, in za vse je lahko ugotovil: Bog me je vodil po Mariji. Ponovno je poudaril misel velikega salezijanskega misijonarja na Kitajskem, prvega mučenca bl. škofa Alojzija Versiglia: Salezijanec brez Marije Pomočnice ni nič. Vsi navzoči smo občudovali dobro razpoloženje in izredno duhovno svežino slavljena. Naj nas še dolgo misijonsko navdihuje.

Slavju se je pridružil misijonar g. Danilo Lisjak, ki je po napornih mesecih dela sredi viharjev in težav v Ruandi prišel na odidih, da bi si

nabral novih moči; pa tudi, da bi uredil pričevanja o Ruandi, črni vesti človeštva. Pričevanja v obliki knjižnice lahko dobite na našem uredništvu.

pač ni. Tebi je bilo do njih in so bili. Prav? Zdaj pa, prosim, niti besede več o tem ali pa greva!", je materi ostro ukazala hči. Nastala je mučna tišina. Zadrego je rešila mlajša sestra s tem, da mi je ponudila stol in vprašala, če bi morda kavico. Počasi se je ozračje ohladilo. Prešli smo na vsakdanje reči, začeni pri vrenju.

Še dolgo mi je brenčal v glavi stavek: "Hočem uživati življen-

HOČEVA UŽIVAT' ŽIVLJENJE IN

Včasih ima človek tudi smolo. Vzemimo, da pride na obisk ob nepravem času. In prav to se mi je zgodilo. V stanovanju je bilo precej živahno. Vsi so govorili drug čez drugega in se nekaj prepričevali. "Kar je, je!", sem si mislil. "Morda se imajo pa prav prima!" Odpret mi je prišla mama. "Joj, sam Bog vas je prinesel. Mi smo se že skoraj skregali. Pravzaprav gre za našo starejšo. Devet let sta že poročena, pa nočeta imeti otrok. Za to gre!"

In že me je zmagoslavno potiskala naprej, češ naj župnik razsodi. Potem je mama ponovno začela: "Bili smo precej glasni. Morda ste slišali, za kaj gre. Gre za tale dva!" In je z roko pokazala nanju. "Mama, nehaj že, prosim!" je zlovollno povzela hčer-

ka. "Ne, zakaj bi zdaj prikrivali. Če je že slišal, se zdaj ne delajmo pred njim lepe. Naj sliši. Saj ni bilo nič takega. Rekla sem in si upam tudi zdaj povedati, da je po devetih letih zakona že čas, da imata kakšnega otroka. Zdrava sta, nič vama ne manjka. Službo imata, stanovanje tudi, kaj bi še rada?!" "Kaj se to tebe tiče. Ne vtikaj se v najine stvari!", jo je ostro zavrnila hči. Mož je bil tiho, tako kot so navadno moški v takih situacijah. Malce nerodno mu je že bilo, da ženski pereta umazano perilo pred duhovnikom. "Seveda se me tiče. Najprej, sem še vedno tvoja mati, drugič, jaz sem pri tvojih letih imela že tri otroke. Če bi z možem tako razmišljala kot ti, tudi tebe ne bi bilo!", je bila mama zelo ostra. "To je bil vajin problem!" "Ni res! Ni bil samo najin. Pred Bogom in narodom sva čutila dolžnost, da štirim otrokom podariva življenje. Pa je bilo težje, kot je zdaj!" "Mama, ne vtikaj se v najine stvari. Dovolj sva stara. Če sva se odločila, da bova uživala življenje, ga pač bova. Jaz ga hočem. In če mi ni za otroke, mi

je!" To ni samo njeno mišljenje. Tako ponavljajo nešteti. Saj jim ga nihče ne brani uživati. Tudi Bog nima nič proti. Vprašanje je, na kakšen način! Nekoč sta zakonca uživala ob novorojenem otroku, danes pa jim je otrok moteč dejavnik; ljubezen, ki je v razdajanju, so prelevili v prejemanje; obvladovanje samega sebe je postalo za mnoge znamenje strahopetnosti, znamenje moči pa, da si upaš privoščiti. Nekaj sprevrženega, "na glavo postavljenega" je danes.

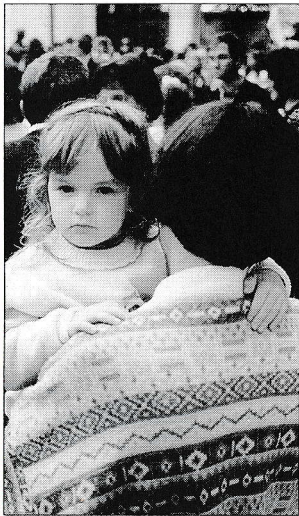
Povsod na zahodu z zaskrbljenostjo opazujejo, kako se manjša število novorojenih ljudi. Isto velja tudi za nas Slovence. Pravijo, da ni najhujši problem, da ni otrok, ampak to, da je prenekatera ženska izgubila materinski čut. To pomeni, da otroka preprosto ne želi ali ga nima rada. Če naj že bo, potem eden, za igračo, da ne bodo njihovi pudeljčki (psički) sami.

"To je najin problem!", je ponavljala mlada žena. Res je, da se morata za otroka onadva odločiti in v tem je seveda "njun problem". Istočasno pa je "njun problem" tudi problem družbe in

naroda. Če bi vsi zakonci tako mislili, potem gorje narodu. Gorje pa tudi tistim, ki bodo morali na stara leta prenašati taka sebičneža ali človeka brez čustev.

Noben problem ni nikoli samo moj ali tvoj ali najin, ampak se spremeni v "naš" problem. Saj udari tudi druge, ki niso krivi. Vsaka sebičnost (greh) ima tudi socialne razsežnosti. Nihče ne more reči: To je pa samo moj, najin problem! Teško bo živeti v

PIKA!

družbi, kjer se vedno več govori o "jaz", "moj problem", "moje pravice", "moja svoboda" in je navzoče vedno več sebičnosti. Izginila bo odgovornost za bližnjega in narod. "Mar sem jaz varuh svojega brata?" je odgovoril Kajn. Za njim že prenekateri ponavljajo. Zal tudi kristjani! Kje je njihovo krščanstvo? Očitno na papirju! Pa smo spet pri "problemu".

Ciril Slapšak

* Kako to, da se izgubljajo pravska čustva v človeku, kot so materinstvo in očetovstvo?

- Ne smemo pozabiti, da se ceni v zahodni družbi že desetletja samo proizvodnja in gmotni napredek. Človek se izkaže lahko samo, če ima kaj pokazati. Drugače rečeno: prišlo je do zamenjave "imeti" in "biti". Zdaj velja: več imaš, več veljaš. Ne glede na to, če je človek res človek.
- Človek je bil najvišja vrednota, ker je "božja podoba". Danes te bogopodobnosti več ne odkrivamo. Govorimo le o najbolj umsko razvitem bitju.
- Najnežnejša čustva so otroci prejeli v zgodnjem otroštvu, obkroženi s starši in drugimi člani družine. Danes so družine majhne; ker je večina staršev zaposlenih, mora otrok kmalu v varstvo, proč od matere in očeta. Čustveno ne prejme tistega, kar bi prejel, če bi bil več v bližini matere in očeta.
- Otrok obremenjuje družinski proračun in zmanjšuje standard.
- Otrok omejuje svobodo. Starša sta vezana in ne moreta, kamor bi hotela.
- Otrok povzroča staršem skrb; leta in leta, do konca življenja.
- Bojijo se sprejemati odgovornosti zanj.
- Ženska se v družbi, ki ceni le storilnost, lahko emancipira v službi. Toliko bolj lahko napreduje, kolikor bolj se drži delovnega mesta. Žensko, ki se je odločila imeti otroke, smatrajo za nezanesljivo na delovnem mestu.
- Tiste, ki ima rada otroke in se zanje odloči, smatrajo skorajda za nenormalno, gotovo pa starokopitno.

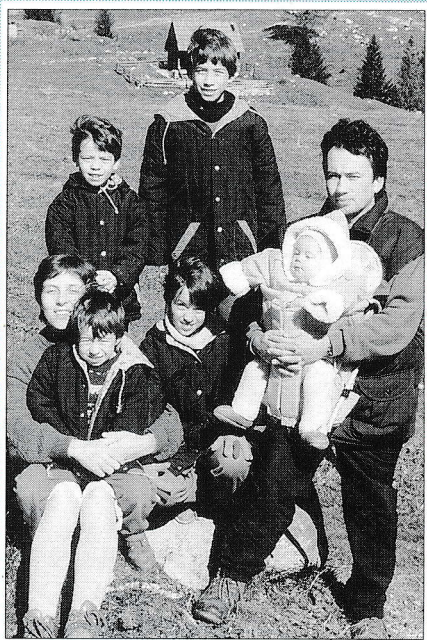
Lahko bi še naštevali. Pri kristjanih je do tega prišlo gotovo zaradi pomanjkanje vere, upanja in ljubezni, iz katerih raste odprtost, velikodušnost in pravo vrednotenje stvari.

* Kaj storiti?

- Prevrednotiti bo treba potrošniško miselnost imeti z miselnostjo, da se človek lahko uresniči ne tedaj, ko ima ali prejema, ampak ko daje in se razdaja.
- Poudarjati je treba, da je prihodnost našega izumirajočega naroda odvisna predvsem od številnosti ljudi in ne od gmotnih dobrin. Zato bodo družine, ki bodo sprejemale otroke, prave dobrotnice naroda.
- Spremeniti bo teba lestvico vrednot. Duhovne vrednote bodo morale dobiti prednost pred gmotnimi. Ljubezen bo morala imeti prednost pred mojimi željami, tako kot je večja moralna obveznost braniti narod pred napadalcem kot paziti nase.
- Družina bo morala začeti vrednotiti starševstvo in številnejše družine gmotno podpirati.
- Ni pošteno govoriti samo o problemih, ki jih prinašajo otroci, kakor da otrok nič staršem ne vrača. Kaj ni res, da otrok prinese toliko lepih trenutkov in doživetij! Ob otroku se počlovečujemo.
- Treba bo bolj prisluhniti glasovom tistih staršev, ki so srečni ob svojih otrocih.
- Kristjani bi morali tudi prevetriti svojo vest, pogledati, če nismo morda preveč pod vplivom sveta in premalo pod vplivom evangelijskega duha.

STRMIVA NAD ČUDEŽI

Najini življenjski poti sta se srečali že v ranem otroštvu. Živela sva v isti župniji, hodila v isto šolo, srečevala sva se pri verouku, pri maši in ob raznih drugih dejavnostih, ki so potekale v župniji. Za prvo obdobje najinega poznanstva lahko mirno rečeva, da sva drug v drugem videla tekmeča, ki ga je treba za vsako ceno premagati. Veliko časa in energije sva porabila za ta najin boj.

Potem pa naju je pred sedemnajstimi leti prese-netilo povsem drugačno čustvo. Odslej je bila medsebojna ljubezen tista, ki je usmerjala najino življenje. Po sedmih letih sva dočakala dan, ko sva si pred Bogom obljubila ljubezen in zvestobo za vse dni svojega življenja. V desetih letih, ki so minila od tedaj, sva od Boga sprejela pet otrok. Najstarejši je Miha, ki hodi v tretji razred in je star devet let. Dve leti mlajša Mateja je v drugem razredu, šestletni Rok pa bo prag šole prvikrat prestopil drugo leto. Tomaž, ki nestrpno pričakuje svoj peti rojstni dan, in najmlajša Ana, ki je stara devet mesecev, sta zaenkrat še brez obveznosti zunaj doma.

Rojstvo vseh najinih otrok sva doživljala skupaj in ti trenut-

ki so resnično nekaj nepozabnega. Občutkov, ki ti napolnijo srce, ko držiš v rokah novorojeno bitjece, se z besedami ne da opisati. Lahko si le nema priča čudeža, po katerem človek sprejema božji dar.

Za vse, kar sva v dosedanjem življenju prejela, in tega res ni malo, sva iskreno hvaležna Bogu. Zato sva že kot fant in dekle z veseljem sodelovala pri delu v župniji. Najprej v ansamblu in molitveni skupini, kasneje pa v pevskem zboru in župnijskem pastoralnem svetu. Drugo leto bo minilo že petnajst let, odkar v pevskem zboru ne sodelujeva več kot pevca, temveč kot zborovodja in organistka. Včasih je to delo res kar naporno, a doslej nama še ni zmanjkalo moči in upava, da bo tako tudi naprej. Ob tem morava dodati, da nama delo

v župniji v veliki meri omogoča dejstvo, da živimo v isti hiši s starimi starši, katerim lahko brez skrbi prepustiva v varstvo najine otroke. Prav tako nisva imela nikoli problemov z varstvom otrok v dopoldanskem času, ko sva oba v službi, saj so po potrebi priskočili na pomoč moževi starši ali pa teta, ki na srečo vsi živijo zelo blizu našega doma.

Živimo v župniji, ki premore kar nekaj mladih družin z več kot dvema otrokoma, zato kakšnega posebnega začudenja v domačem okolju nismo deležni. Tudi v obeh službah najino odločitev za večjo družino sprejemajo z razumevanjem, lahko bi rekla, da celo z naklonjenostjo. Zunaj našega domačega okolja pa je najpogostejše vprašanje, na katero odgovarjawa: "Ja, ali so vsi vaši?" Zgodi se tudi, da naju kdo vpraša: "Ali ni neodgovorno imeti toliko otrok? Saj jim potem ne moreš ničesar dati in otroci bodo vedno trpeli zaradi občutka manjvrednosti." Takšnim trditvam nočeva in ne moreva verjeti. Zakaj je potem toliko nezadovoljstva in celo obupa v otrocih, ki jim starši dajejo vse?

Zavedava se, da nisva idealna starša brez napak, ki bi svojim otrokom znala dati vse, kar potrebujejo. V vsakdanjem življenju je toliko stranpoti, na katera zlahka zaideva, da bi bila resnično malodušna, če bi verjela, da je blagor najinih otrok odvisen le od naju. Izkušnje iz dosedanjega življenja naju prepričujejo o nasprotnem. Zato raje dan za dnevom zaupno prosiva Boga, naj nama pomaga in blagoslavlja najina prizadevanja, da bodo obrobila sad, ki ostane.

Maja in Peter Rojko

imajo fantje svojo vest vedno pripravljeno tako, kot da bi morali tisti trenutek s tega sveta pred božje obličje. Zato je fante večkrat spovedoval vso noč.

"Mesečna vaja za srečno smrt," ki je don Boskova iznajdba, se ni rodila v domu za onemogle, marveč v Oratoriju, hiši mladosti. Zakaj vaja za srečno smrt? Mnogi bi rekli, da je to za mlade nesmiselno. Vendar je takrat umiralo veliko fantov ne glede na leta. Zaradi dobrih spovedi pa so v Oratoriju umirali svetniško.

Človekova zemeljska re-

sti. Kakor prihod v to življenje je tudi odhod iz njega skrivnost božjih načrtov. Biti pripravljen je torej znamenje človekove zrelosti, ki ga navaja, da poskuša vsak trenutek svojega življenja zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega izpolnjevati tako, da ohranja prijateljski stik z Bogom in z ljudmi. Zaradi svoje slabosti - grešnosti pa posega po zakramentu sprave, da z njegovo pomočjo svojemu življenju nenehno začrtuje pravo smer.

Don Bosko je bil realist z izrednim čutom za dogajanje v človekovi duši, še posebej za dogajanje v dušah fantov. Spoved je vključil v vzgojo kot eno temeljnih sredstev človekovega počlovečenja. Kristjan mora imeti račune z Bogom vedno urejene, tako zaradi večnosti kakor zaradi ljudi, s katerimi živi. "Predvsem pa naj pazijo, da bodo vedno v posvečujoči milosti božji. Kdor ni pomirjen z Bogom, nima miru niti s samim seboj niti z drugimi. To je prvi vzrok nerazpoloženja," pravi don Bosko.

Iz globim čiste duše izhaja veselje, iskrenost. "Bodi vesel," pri don Bosku pomeni hkrati napotilo: Spovej se in okusi boš radost čistega srca! Vaja za srečno smrt je bila za posameznike in skupnost vir veselja. Okušali so božjo bližino in božje prijateljstvo, ki je vir neskaljenega človeškega veselja. Vsak mesec ponovno doživeti, da je naše življenje v božjih rokah, da smo vse uredili tako, kakor da bi bilo že treba oditi s tega sveta in se srečati s svojim Bogom, je za kristjana vir tolažbe in upanja. Po vsaki vaji za srečo smrt je bilo v Oratoriju več veselja in pesmi in odmori so bili glasnejši.

(Iz knjige *Rad vas imam*)

UMITI OBRAZI

"Danes si nisi umil obraza," je don Bosko rekel nekemu fantu, ki je prejšnji dan nekaj zagrešil, pa se ni spovedal. Fant je zatrjeval, da se je jutraj umil. Končno je spoznal, da ne gre za umivanje, da je don Bosko na njegovem obrazu opazil "senco" - posledico greha, ki se ga ni spovedal.

Fantje so bili prepričani, da jim bere don Bosko grehe s čela. Zato so se ga tisti, ki so nosili v duši greh, izogibali.

Don Bosko se je dobršen del svojega življenja ukvarjal z "umivanjem obrazov" svojih fantov. Ure in ure je presedel v spovednici in poslušal njihove spovedi. Tako povsod in ob vsakem času. Zanj ni bilo pomembnejše stvari. Hotel je, da

sničnost pozna dve enakovredni razsežnosti: začetek in konec, rojstvo in smrt. Tako kot rojstvo tudi smrt spada v človekovo življenje, zato je ne smemo preveč dramtizirati. Sprejeti jo moramo kot nekaj naravnega. Človek se mora naučiti umirati. Vernikom pa je smrt tudi začetek novega, večnega življenja, katero pa ni neodvisno od zemeljskega, saj je zemeljsko življenje priprava nanj, se vanj nadaljuje. "Če namreč živimo, živimo Gospodu, in če umiramo, umiramo Gospodu; naj torej živimo ali umrjemo, smo Gospodovi" (Rim 14, 8). Ta modrost Svetega pisma izraža globoko resničnost našega življenja: zapisani smo Gospodu.

Misel na smrt ni obup nad življenjem, ne razočaranje te ali one vrste, tudi občutek groze ne. To je preprosto sprejemanje človekove resničnosti. Naše življenje je umrljivo, v tej umrljivosti pa se snuje usoda večno-

VZGOJITELJICA DRUŽINE JE MATI DOMAČE CERKVE

Mlajši mož sprašuje pri srečanju družinske duhovnosti: "Slišim, da je družina Cerkev v malem. Beseda je prelestna za naše ljudi, ki se spogledujejo z razvezami, omejevanjem rojstev in s splavom. Mar ni družina narodni problem številka ena?"

Papež Janez Pavel II. v letu družine pristrčno priporoča dragoceno misel in praktično molitev: "Devica Marija, naša Pomočnica, bodi Mati domače Cerkev. Po tvojem materinskem zgledu in priporočilu naj naše družine postanejo 'Cerkev v malem', kjer se v ljubezni in življenju odstira resničnost Kristusove Cerkev. V imenu našega Gospoda se po Mariji podarimo vsemogočnemu Bogu. Obljubimo, da bomo z molitvijo in delom, s služenjem svojim bližnjim in s posvečenim trpljenjem iskali Boga in njegovo sveto voljo. Mati naših družin, bodi z nami. Oblikuj nas po Kristusu in po njem vodi k Očetu."

Prvi, ki je družino poimenoval "Cerkev v malem", je cerkveni učitelj in carigrajski nadškof sv. Janez Zlatousti (+ 407). Isto izrazoslovje je sprejel drugi vatikanski cerkveni zbor, ki je družino opredelil za "domačo Cerkev" (C 11). Cerkev je nadaljevanje Kristusovega dela, ki se začelo v nazareški družini.

Družina je v božji misli, posvečena po Kristusu z zakramentom svetega zakona, vzvišeno svetišče, kjer Gospod sam po zakoncih deli ljubezen in po starših posreduje življenje. Kristus z vero staršev oblikuje svojo Cerkev, družino božjih otrok. V domačnosti družine se dopolnjujeta pomembni stvarnosti: rojstvo novega človeka in prerjenje v božjega otroka. Krščanska družina kot srce Cerkev izpolnjuje svoje poslanstvo, ko oznanja evangelij, uči moliti, vodi in posvečuje svoje ude. Ko širi blagovest, uči resnico, ki odrešuje. Jezus namreč pravi: "Besede, ki si mi jih dal, sem dal njim. Sprejeli so jih in v resnici spoznali, da sem izšel iz tebe ter začeli verovati" (Jn 17, 8).

Cerkev je božje ljudstvo, ki molí. Papež najbolj poudarja njen prvi pomen, da uči moliti. Družina s Cerkvijo živi iz Jezusovih misli: "Zanje prosim, za tiste, katere si mi dal, ker so tvoji in poveličan sem v njih" (prim. Jn 17, 9). Ko Cerkev vodi in posvečuje družine, jih vzgaja, da gredo stanovitno k cilju in smislu življenja. Cerkev preko družine, ki je po Bogu ustvarjena in posvečena po Kristusu, postaja svetišče ljubezni in življenja. Kjer sta ljubezen in življenje, tam je Bog.

Družina je svetišče življenja, ki se nenehno obnavlja v naravnem človeškem in nadnaravnem božjem življenju. Iz omenjenih razlogov izraz "domača Cerkev" ni prazna fraza, temveč resnično

dejstvo, ki dostojno opredeljuje družinsko življenje. Zakonci vabijo na poročno slavje Kristusa z Marijo, da družina veselo zaživi v medsebojni spoštljivosti. Prav to naglašata blagovestnik Janez, ki je k sebi vzel Gospodovo Mater. Kar je rojeno iz nebeške Matere, raste in napreduje. Marija namreč prinaša Jezusa. Družine se podarjajo Kristusu po Mariji in z Marijo. Pristrčno jo vabijo, naj vstopi v njihovo hišo, kakor je prišla v Elizabetin dom, ki je pričakoval novorojenčka. Tu se je Marija razdajala v materinskem služenju dobrote srca in lepote duha. Izročiti družino Mariji pomeni živeti iz krstnih obljub; podariti rodni krov osebnosti, ki je pooblaščen za družinsko življenje; zaupati se božji Vzgojiteljici in Pomočnici, ki posreduje pri Bogu za vrednote, katere družina potrebuje za duhovno in zemeljsko življenje. Marija, Mati Cerkev, ja Mati domače Cerkev ali družine.

Mladi zakonci so v pogovoru o družinski duhovnosti, katere oblikovalka je Mati Marija, poudarjali: vabilo in sprejem Kristusa v družinsko življenje navdihuje Marija, ki živi in dela v naših družinah kot dobra Mati, skrbna Pomočnica in najboljša Vzgojiteljica.

Ko dajemo po Mariji in z njo častno mesto Kristusu v družini, postane naše delo odrešujoče, družinsko življenje pa posvečeno. Družinska zgodba se spreminja v zgodovino odrešenja.

dr. Janez Jenko

LEPA SI, LEPA SI...

Sobrat Štefan Ferenčak je dobil akademski naslov doktorja. Lotil se je navidezno bržkone nenavadne raziskave - pesmi Lepa si, lepa si... Težko je verjeti, kaj vse se skriva za tem "ljudskim blagom". Povprašajmo raziskovalca samega, medtem ko mu iz srca čestitamo za opravljeno delo.

■ *Gospod Štefan, kaj si hotel predstaviti z doktorsko razpravo "Lepa si, lepa si, roža Marija - primer zgodovinskega raziskovanja ljudske glasbe"?*

Izjemno vsebinsko in glasbeno, t.j. melodično in ritmično bogastvo te naše stare marijanske ljudske pesmi. Literarni zgodovinarji in teologi (Grafnauer, Kumer, Lenček, Smolik) govorijo o Lepa si kot o srednjeveški, eni naših najstarejših pesmi. Na osnovi srednjeveških izrazov "roža Marija", "nebeška družina" in metrike verzov, smemo reči, da je staro, še srednjeveško. Poleg izjemno velikega števila, kar devetih ljudskih viž na isto besedilo, pa je obdelava zvočnih posnetkov najbolj razširjenega in najbolj znanega napeva pokazala, da Slovenci petdelno mero (takt) ne le poznamo, ampak tudi pojemo v petdelni meri, ki je značilna za naše najstarejše ljudske napeve.

■ *Kaj te je nagnilo, da si se lotil tega raziskovanja?*

Pri zbiranju gradiva za širšo temo o duhovni ljudski pesmi v

Prekmurju je vedno bolj izstopala in pritegovala mojo pozornost prav pesem Lepa si. Najbolj znana in razširjena melodija te pesmi je zapisana v cerkvenih pesmaricah v izključno 3/4 taktu, ljudstvo pa jo prepeva brez spremljave v petdelni meri (5/8 taktu); ko pa sem v gradiščansko-hrvaških pesmaricah našel isto melodijo (melodične intervale) v sedemtaktovskem načinu (C in C) in potem ko sem razen te najbolj znane, sedaj žive melodije, dobil še druge ljudske napeve na isto besedilo, sem se odločil za podrobnejše raziskovanje samo te pesmi. Dejansko sem dobil še več zapisanih zvočnih primerov melodije v štiri- in petdelnem taktovskem načinu.

■ *Katere misli so vsebovane v tej znani slovenski ljudski Marijini pesmi?*

Že groba vsebinska razčlenitev in obdelava te priljubljene Marijine pesmi dovoljuje primerjavo z najbolj znano Marijino molitvijo zdravamarijo. Pesem Lepa si bi celo lahko imenovali zdravamarija v verzih.

■ *Kako bi utemeljil, da slovensko verno ljudstvo tako rado poje to pesem?*

Zdi se mi, da je priljubljenost te pesmi, ki se kaže v devetih ljudskih napevih, kar je v slovenski ljudski pesmi prava redkost, s številnimi variantami in v štirih melodijah znanih slovenskih skladateljev (Premrl - dve kompoziciji, Železnik) ter v razširje-

nosti ne le povsod med Slovenci, ampak tudi med Hrvati na Hrvaškem in Gradiščanskem v Avstriji, potem v razširjanju besedila z dvo- in s štirivrstičnim romarskim refrenom k vsaki kitici, temelji prav v zgoraj nakanem biblično-teološkem in pastoralnem bogastvu besedila. Zaradi izvolitve za mater Božjemu Sinu (2. in 3. kitica) je Marija lepa kot roža med cveticami, t.j. popolna in vzvišena čez vse svete, ki jo častijo angeli in vsa nebeška družina (1. kitica); zato se ji moramo z zaupanjem priporočati, naj nas vodi, varuje in brani v življenju (4. kitica), v smrtni uri pa nam pride na pomoč (6. kitica) in nam izprosi milost, da z Jezusom v srcu (5. kitica) prestopimo prag večnosti.

■ *Kakšno sporočilo ima ta pesem po svoji vsebini in glasbi za naš čas in naše razmere?*

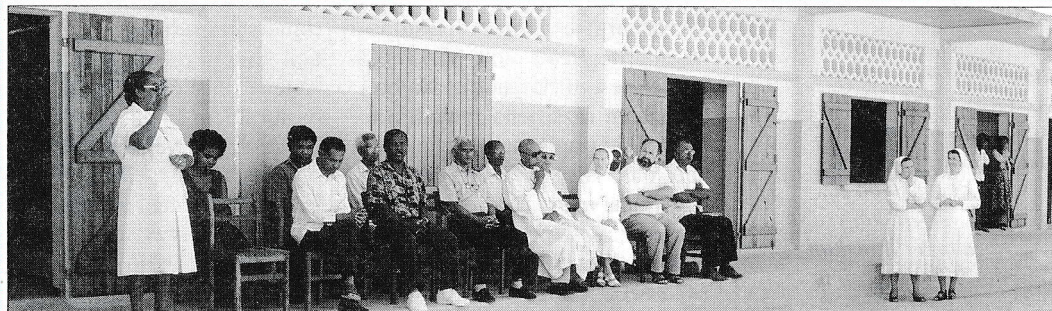
"Roža Marija", t.j. najpopolnejša med svetimi, "boljša druga Eva", ki je rodila Odrešenika, je vzor, vodnica in priprošnjica tudi današnjemu svetu. S svojo materinsko priprošnjo nam more izprosi Božje varstvo v življenju in Božjo pomoč v smrtni uri.

Pesem Lepa si zadosti osnovnim potrebam vernega človeka po vzoru, vodstvu, pomoči v življenju in smrti. Je nadčasovna, primerna za mlajše in starejše ter večnamensko uporabna: kot litanijski odpev v adventnem in božičnem času (2. in 3. kitica), v maju in čez leto (1. kitica), vedno (4. in 5. kitica), potem kot pesem za Marijine praznike in marijanske pobožnosti. Z dodatnim refrenom na t.i. "romarsko vižo" je v Prekmurju zelo priljubljena romarska ("törnška") pesem.

*Pogovarjal se je
Stanislav Hočevnar*

OSEM LET NA MADAGASKARJU

Tokrat se srečamo z misijonarko na Madagaskarju s. Marjetko Zanjkovič, HMP, ki se je za kratek oddih mudila v domovini. Vesela je sprememb v domovini, vesela pa tudi, če lahko uspešno pomaga svojim ljudem na Madagaskarju.

■ *Nazadnje smo se z Vami srečali leta 1991; kaj se je v tem času spremenilo v Vašem misijonu na Madagaskarju?*

Marsikaj novega in zanimivega se je pripetilo in zaživelo pri nas v tem času:

- Družbica prijateljev Dominika Savia in družbica prijateljic Lavre Vicune sta se lani javno predstavili in obrazložili namen svojega obstoja. Obe si prizadevata, da bi njuni člani rasli v ljubezni do evharističnega Jezusa in Marije Brezmadežne Pomocnice. Po zgledu njihovih svetih zavetnikov so člani trudijo biti vedno veseli.

- Tudi nova srednja šola Colege Marie Ausiliatrice je ok-

tobra lani prinesla nov val upanja in veselja našim šestim vasičam predmestja Mahajange. Do lani so namreč naši otroci po petih letih osnovne šole morali daleč v mesto, kar je bilo za mnoge, posebno v deževni dobi, izredno neprijetno ali celo nemogoče.

- Dveletni tečaj opismenjevanja za odrasčajoče pa je postal triletna šola, ki daje tistim, ki jo redno obiskujejo in opravijo vse izpite, enake pravice kot petletna osnovna šola. To je lep dosežek za naš misijon, saj se je zadnje čase zaradi revščine število odrasčajočih zelo povečalo.

- Nov je tudi način priprave na zakon v naši župniji sv. Terezije D. J.. Prej smo pripravljali vsak par posebej, sedaj pa tudi več kot 50 parov naenkrat vsake štiti mesece iz vseh župnij našega mesta in predmestja. Za to je odgovoren salezijanski duhovnik, me HMP pa tudi veliko sodelujemo. Radi bi uresničili tudi skupno praznovanje poroke; tako bo manj stroškov in več skupnega veselja. Katehisti in odgovorni za vsako vas bodo pri tem imeli glavno organizacijsko vlogo.

■ *V misijone ste odšli leta 1985; ste sedaj že dodobra spoznali dušo malgaškega Afričana, njihov jezik, navede?*

Minilo je osem let, odkar sem na Madagaskarju. Zaradi večjega poznavanja jezika je delo postalo lažje, prijetnejše in uspešnejše. Navezala sem prijateljske stike z mnogimi družinami, ki mi rade zaupajo svoje težave. Le tako lahko skupaj iščemo novih poti iz težav in problemov. Kar se tiče njihovih navad, mišljenja, bo še ostal dolgo trd oreh za nas misijonarje. Krščanstvo sicer radi sprejemajo, a od svojih poganskih navad se težko poslovijo za vselej. Naše poznanje le-teh še zdaleč ne odstrani velikih težav pri evangelizaciji.

■ *Ta čas je tudi nekaj sprememb v domovini; kako ste jih doživeli?*

Ko se je Slovenija osamosvojila, sem se srčno veselila in zahvaljevala Bogu. Trpljenje, ki ga je kmalu potem doživljal moj narod, sem ravno tako močno doživljala in trpela. Moje sose-

stre so z začudenjem ugotavljale: Vi Slovenci pa ste res enega srca. To mi je bilo zelo v ponos in v tolažbo. Res sem takrat molila za mir kot še nikoli prej.

■ *Letos je mednarodno leto družine: nam lahko poveste, kakšna je družina na Madagaskarju - otroci, delo, položaj žene?*

Fianakaviana - družina ima za Malgaša zelo širok pojem. To niso le oče, mati in njuni otroci in še morda stari starši. Fianakaviana je družina, ki obsega širši krog ljudi: daljni sorodniki, znanci in prijatelji, ki so vezani na neko družino zaradi dobro-

to izgleda na prvi pogled. Otroci često ne vedo, kam in komu pripadajo. Več očetov, mater, bratov in sester zmanjšuje topla intimnost, ki naj bi vladala med člani po isti krvi. Zrhlja se obveznost dajati odgovor enemu očetu ali materi; od strani staršev pa obveznost do otrok. Tako so često malgaške družine izpostavljene vsem mogočim moralnim pretresom, ki prinašajo njenim članom odtujitev in nesrečo za vso družbo. Prvo besedo v taki družini imajo najstarejši. Malgaška žena je cenjena le kot mati, kakšnih posebnih pravic nima. Če bodo šli otroci v šolo ali ne, odločajo starejši in očetje. Mladi in otroci nimajo nobene besede.

■ *Mladi pri nas in v razvitem svetu velikokrat krenejo v svet zasvojenosti; kako pozdraviti to bolezen sodobne bogate družbe?*

Na žalost tudi mlade Malgaše vse bolj privlačijo mamila in alkohol, čeprav ne v taki meri kot pri nas v Evropi. Tam je temu često vzrok revščina, pa tudi pomanjkanje prave osebnosti ljubezni v njihovi veliki družini.

Iskanje pravega smisla življenja - Boga in zavest, da smo ljubljene in zaželeni, zelo pomagata najti ravnotežje mlademu človeku. Odkrivanje krščanskih idealov in prizadevanje za dosego le-teh je bilo za marsikaterega mladega pri nas kot odskočna deska za vrnitev na pravo pot.

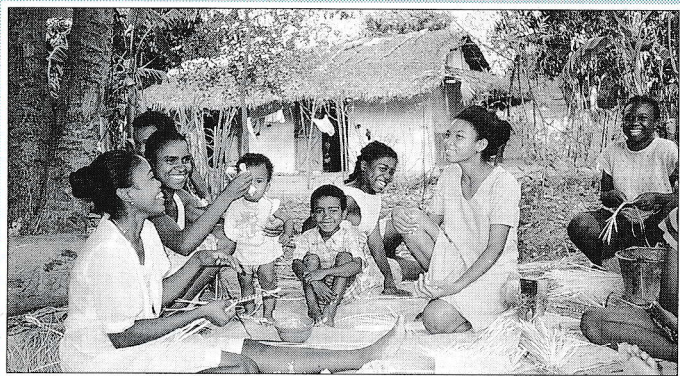
■ *Če bi predstavili mlade Malgaše z njihovimi značilnostmi, svet, v katerem živijo, možnost njihove prihodnosti?*

Naši mladi Malgaši so zelo veseli in radi pojejo kljub veliki revščini in bedi, v kateri živijo. Na nas tujce gledajo z željo, da bi nam bili čim bolj podobni - na žalost le v gmotnih dobrinah. Željni so znanja in veliko žrtvujejo, da se česa naučijo: premagujejo dolge poti peš, vročino, dež, ne da bi se pritoževali in se imeli za heroje zaradi tega. Zelo so dovezetni za vse dobro in lepo. Vse to daje upanje, da bo njihova prihodnost lepša.

■ *Kaj bi položili na dušo mladim slovenskim fantom in dekletom?*

Našim mladim v Sloveniji bi zaželela še večjo zavzetost za spoznavanje Kristusa, ker je namreč v njem vse, po čemer hrepeni človeško srce.

s. Marjeta Zanjkovič

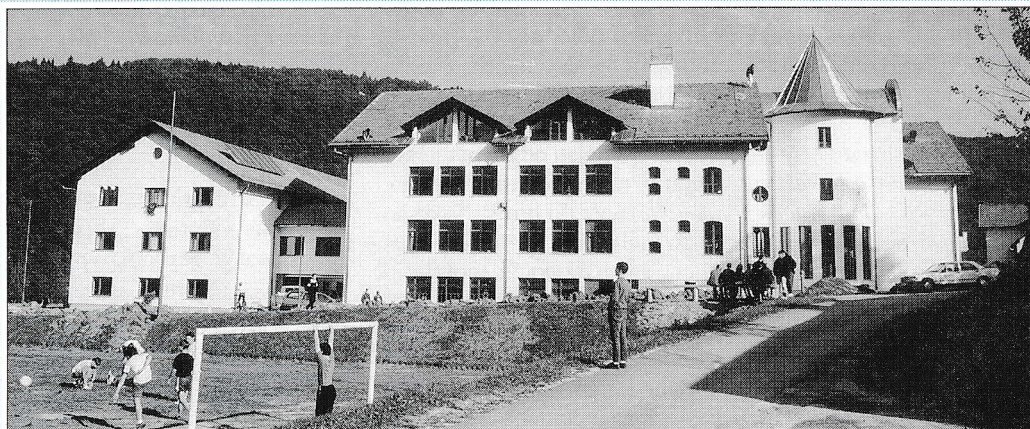
delnosti ali iz čustvenih vezi njihovih članov. V Mahajangi npr. poznam več družin, ki kličejo za svojega otroka dekle ali fanta, ki se je ustavljal pri njih iz kakršnega koli vzroka, mu nudijo, kar premorejo, kakor lastnemu otroku in so zanj oče in mati. Če ga vpišejo v šolo, se predstavijo za njegove starše in tudi otrok jih tako kliče. To je zelo lepa in pozitivna oznaka malgaške družine.

Na žalost pa v taki široki družini ni vse tako idealno, kot

■ *Gotovo, da je tudi Vašemu misijonu potrebna gmotna podpora: če bi jo Vam v Sloveniji ponudili, kaj bi najbolj potrebovali?*

Uspeh našega dela je močno pogojen od pomoči naših dobrotnikov: šolske potrebščine, šivalni stroji, blago, sukanec, zdravila, športni pripomočki... - vse to so dragocenosti, ki nam omogočajo, da lahko uspešno pomagamo našim ljudem iz stiske, istočasno pa jih pripravimo za jutrišnji dan, ki bi ga naj sami gradili.

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Končno se vam iz Želimljega lahko oglasim z veselo novico, da smo uspeli začeti novo šolsko leto in to v povsem obnovljenih in povečanih prostorih. Počitnice smo morali sicer podaljšati za dva tedna, vendar to ne bo vplivalo na normalen potek šolskega leta.

Veliko delo prve faze prenove naše ustanove je za nami. Takšnih in tako napomih počitnic si seveda ni želeli! Večkrat je bilo treba upati proti upanju.

Ljudje, ki nas obiskujejo, skoraj ne morejo verjeti, kako je bilo mogoče v kratkih treh mesecih opraviti tako veliko delo. Hiša je dobila navzven povsem novo podobo, še bolj pa je prenovljena njena notranjost.

Kdor se je v dneh pred začetkom pouka zaustavil v Želimljem, je poleg delavcev najrazličnejših strok lahko opazil tudi množico dijakov in dijakinj, njihovih staršev in prijateljev, ki so velikodušno priskočili na pomoč, da bi bila šola in dom pravočasno in čimbolj skrbno urejena. Zdelo se nam je, da nam v teh nasmejanih obrazih in pridnih rokah sam Bog prihaja na pomoč.

Sadovi tega velikega gradbenega posega so očitni.

Dom Janeza Boska je dobil nove prostore za skupino četrtošolcev (maturantov).

Stavba gimnazije je bogatejša za štiri nove matične učilnice, dve specializirani učilnici za kemijo in računalništvo ter fonolaboratorij. Tudi upravni del gimnazije - ravnateljstvo, tajništvo in zbornica - je končno dobil prepotrebne nove prostore, občutno pa je povečan tudi prostor za knjižnico.

Povsem prenovljen je tudi prehrabni del stavbe s kuhinjo, jedilnico in kletnimi prostori.

Tako korenit poseg je bil potreben ne samo zaradi prostorske stiske, marveč tudi zaradi številnih sanitarnih in drugih predpisov v zvezi z vzgojno-izobraževalnimi ustanovami.

Šolsko leto se je začelo, gradbena in druga dela so v glavnem končana, ostali pa so še mnogi odprti računi in vsote, ki jih bo treba vračati in odplačevati. Toda prepričani smo, da bo "On, ki je dobro delo začel, to tudi dokončal".

V tem zaupanju se z enako gorečo prošnjo in zaupanjem

obračam na vas, da nas še naprej spremljate s svojo velikodušnostjo. Bog pa naj vas blagoslovi ter vam vsak dar obilno pomnoži. Z mladimi, ki se zavejajo daru, ki jim je dan, se vas hvaležno spominjamo in vas vabimo, da nas obiščete.

Lojze Dobravec

ravnatelj

Salezijanskega zavoda
Želimlje

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Tolarska sredstva

Salezijanski zavod, lg pri Ljubljani
Štev. žiro računa: 50100-620-133
sklic na štev.: 05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Devizna sredstva

Salezijanski inšpektorat,
Rakovniška 6, Ljubljana
Konto Nr. 50100-620-133-99921/0
Nova Ljubljanska banka d.d.,
Trg revolucije 2, Ljubljana, Slovenija

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

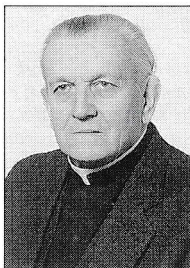
V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 30. 9. 1994 darovali:

Benet F., Beričič P., Birtič F., Bratina F., Bratina V., Breznik J., Brodarič M., Cankar S., Cerer M., Cof A., Cukjati T., Čeh F., Cernič T. (2x), Deol d.o.o., Dobravec F. (2x), Dobravec M., Dolenšek Vode J. (2x), Dolinar F., Dolinar R., Don Boskove prostovoljke, Donit Pletilnica d.o.o., Dovžan G., Dravec M., Drenik M., Drnovšek L., Falnoga, Ferčak A., Ferencak R. in F., Gabrič S., Golob B., Gominšek I., družina Gornik, Gospodaric A., Grčar T., Gračnar J., Grozde, Habjan M., družina Horvat, Hozjan J., Hren B., Hribernik P., družina Ilesič, Jagodič S., Jakič F., Jakofčič T., Jakša J., Jarem L., Javoršek B. (2x), Jerič M., Kadivec V., družina Kapus, Kapus A., Kastelic F., Kavčič A., Kavčič F., Knap A., Knez J., Knez R., Kopač M., Koselj A., Kosi M., Koščak M., družina Košir, Košir L., Kotnik S., Koželnik A., Krajnik M. (2x), Kramar M., Kranjc J., Kranjec A., Kuhar F., Kukec Krese M., Kumer C., družina Legat (2x), Lenaric E., Lenarčič T., Levstek F., Liček M., Lipar, Maček, Markič F., Markun A., Mauer J., družina Meglič, Mirt A., Mozečič M., Murko E., družina Mušič, N.N., N.N. Cleveland, N.N. Ig, N.N. po J. Jenku, N.N. po Koširju, družina Nadoh, Nagode I., Novak J., Novak T., Obran H., P. M., družina Pakiž, Pakiž P., Paš M., Peče A., Peče J., Perčič F., družina Perko, Peruzin A., Peterlin J., Plestenjak I., Podboj L., Pokorn J., Polak M., Polc F., Potočnik P., družina Prešeren, Ramovš M., Reven N., družina Rigler, Rihar L., Rijavec N. in A., Roblek Z., Rode J., Rozman T., Rupnik J., Rupnik P., Rus B., Senčur A. (2x), Skomšek M. (2x), Skrajnc J., Stavanja P. in M., Stopar J., Strle M., družina Šeme, Šorn J., Škerbec J. (2x), Škrabl P., Štrukelj N., Tacer F., Tašič F., Tomažič M., družina Tršan, Turk A. in F., Urbanc M., Vergej M., družina Vesel, Wandel K., Zakelj A., Zalaznik B., Zalokar M., Zelenc N., Zelič K., Zoran M., Zorko A., Zupan F. (2x), družina Zupancič, Zmuc A., L. in M., Znidaršič F., Župnija Beltinci, Župnijski urad Štuge, Žvokej R. in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

VALTER DERMOTA

* 25. IX. 1915 + 28. IX. 1994

Zlatomašnik dr. Valter Dermota se je od nas poslovil sredi svojih prazničnih dni - zlatomašnih slavij in rojstnega dne.

Od rojstne Radgone pa do konca življenja je imel značilen in poglubljen odnos

do svojih korenin. Starša sta se kmalu preselila k Sv. Juriju ob Ščavnici, kjer je oče odprl usnjarno. Tu je prejel leta 1925 birmo in končal osnovno šolo, pa tudi navezal stike s salezijanci v Veržeju. Nižjo gimnazijo je obiskoval v Soboti, kjer je bival v Martinišču, višjo v Ljubljani na Rakovniku. Leta 1934 je napravil prve zaobljube in 1941 dosmrtno pri Mariji Pomočnici na Rakovniku.

Filozofijo je študiral na Gregorijani v Rimu, nakar se je vrnil s Slovenijo na dveletno vzgojno prakso, kjer je tudi začel bogoslovje, nadaljeval pa v Italiji. V Bagnolu je bil 2. julija 1944 posvečen v duhovnika. Napravil je licenco iz filozofije, pedagogike in teologije ter začel profesorsko pot v Foglizzu, zatem pa v Španiji do leta 1957. V Uterwaltersdorfu v Avstriji je bil za kateheta in na dunajski univerzi dosegel akademski naslov doktorja pedagoških ved. V Slovenijo se je vrnil leta 1963. Bil je študijski vodja bogoslovcev na Rakovniku, pa ravnatelj v Želimljem, postal profesor katehete in pedagogike na Teološki fakulteti. Leta 1969 je prišel na Kodeljevo, od koder je leta 1993 odšel na Trstenuk.

Vedno ga je zanimalo vzgojeslovje; v moči tega se je tudi odločil za don Boska vzgojitelja. Na Teološki fakulteti se je katehetski animaciji pridružil s srcem in dušo: s študijem, predavanji, pisanjem in organiziranjem. V Cerкви na Slovenskem je nastalo novo gibanje in novo ozračje.

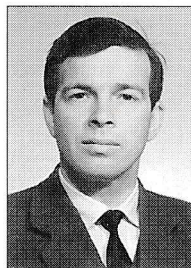
Povsem ga je očaral don Boskov preventivni sistem. Hotel je, da bi tudi drugi spoznali don Boskovo vzgojo iz prve roke, zato je z vso ljubeznijo prevajal don Boskov življenjepis v obsežnih 19-ih zvezkih na 15.000 straneh. Ob očetu in učitelju mladine je odkril enkratno vlogo božje Matere Marije, ki je Mati Cekve in pomočnica krščanskemu ljudstvu.

V tem trenutku se Bogu zahvaljujemo za dar živine poti v našem rajnem sobratu. Njegov odhod prav v času sinode o Bogu posvečenem življenju in njegovem poslanstvu za svet in Cerkev nas kliče in izziva, da bi ga ne le ohranili v živem spominu, marveč se še bolj združili z njim in z vsi Cerkvijo.

Stanislav Hočevnar

LOJZE KRESE

* 11. V. 1931 + 29. IX. 1994

Zastrupitev in težka pljučnica sta mu izčrpali življenje, ki se je začelo na Cikavi, župnija Trebelno. Oče in mati sta ga sprejela z vero in ljubeznijo. V domači župniji je doživel prejel zakramente uvajanja

in začel osnovno šolo. Svetovna vojna mu je še bolj otežila že tako ne lahko življenje. Solo je nadomeščal z zavzetim rednim branjem. Leta 1954 je odkril pot redovnika laika. Leta 1957 je na Reki napravil prve redovne zaobljube in 1963 dosmrtno. Že ob tej priložnosti se je čutila načetost njegovega zdravja.

Po značaju je bil bolj tih in notranje naraven, zato se je veselil osebnih pogovorov in druženj. Deloval je na Knežiji v Zagrebu, Križevcih na Hrvaškem, Kodeljevem, Trsteniku, v takratnem Titogradu, na Igu in Rakovniku. V vseh skupnostih se je loteval različnega dela: bil je kuhar, vrtnar, dobro se je počutil kot zakristan. Posebej pa ga je vedno vlekla narava. Ob srečanju z njim so mnogi občudovali njegovo poznanje mnogih dejstev. Ob sebi je imel namreč vedno knjige in revije.

Oslabelost ga ni nikdar zapustila. Po preselitvi v Boštanj je nastopilo težko zdravstveno stanje. Po prejemu svetega maziljenja se je tiho preselil h Gospodu. Bog daj, da bi žrtev njegovega življenja spodbudila mlade za redovni poklic laika.

Stanislav Hočevnar

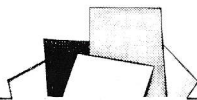
ANICA PUČNIK

* 1. VIII. 1946 + 19. VIII. 1994

Pučnikova mama, doma z Dobrove, župnija Prihova, je po dolgi in težki bolezni dozorela, da z vrha Kalvarije s križem trpljenja vstopi v polnost življenja.

Rajna se je rodila v Perovcu pri Slov. Konjicah. S sestro Kristino sta kljub težkim razmeram doživljali toplino zdrave krščanske družine. V rani mladosti sta izgubili očeta. Maja 1966 se je poročila k Pučnikovim na Dobrovo. Skupaj z možem Alojzom sta si ustvarila družino, v kateri so se jima rodili štiri otroci: Slavko, Anica, Peter in Pavel. Kljub delu, ki ga je zahtevala velika kmetija, ni nikoli zmanjkalo časa za otroke. Otroke je hranila tudi z duhovno, ki pa ni bila le v besedah, temveč v dobrih delih in žrtvah.

Pred sedmimi leti so se pojavili prvi znaki neozdravljive bolezni. Ves čas je

trpljenje prenašala z veliko predanostjo. Kljub temu, da se je večkrat spraševala, zakaj ji Bog nalaga tako težak križ, ni nikoli podvomila v Božjo previdnost. Večkrat je dejala: "Naj bo to trpljenje daritev za družino in vse potrebne."

Redno je zahajala v župnijsko cerkev na Prihovi, kjer se je izročala Mariji. Mnogo cvetja, ki je krasilo oltar Matere božje na Prihovi, je zrastle na njenem vrtu. Kadar je šlo za Cerkev, je bila pripravljena darovati vse, tudi svoje otroke; veselila se je sina Petra, bogoslovca.

Kot dobra mati in žena je bila vedno pripravljena pomagati vsakomur, ki je bil potreben pomoči. Vedno se je držala načela: bodi dober z vsemi, pomagaj potrebnim in odpuščaj.

Ostala je zvesta do konca. S pogostim prebiranjem jagod rožnega venca je hranila dušo, da bi vselej ostala zvesta Bogu in družini, ter tako izprosila milost sebi in drugim.

Bog naj ji povrne za vse, kar je storila dobrega, z večnim življenjem.

P. P.

MARIJA PODBEVŠEK

* 13. IX. 1923 + 31. VIII. 1994

Rodila se je v Zgornjih Palovčah, župnija Vranja Peč (pri Kamniku); v družini je bilo enajst otrok. Leta 1951 se je poročila; z možem Francem sta obnovila dom in preživljala štiri otroke, ki sta jih vzgajala za vrednote, ki sta jih tudi sama živela. Posebej sta jim posredovala globoko vero v Boga.

Imela je lepo navado, da je vsakega, ki je odhajal od doma na daljšo pot, pokrižala z blagoslovljeno vodo in ga tako izročila božjemu varstvu. Bila je globoko verna žena, ki je redno prejemala zakramente in iz njihovih črpala moč za svoje mnogokrat težko življenje. Posebej je molila in se žrtvovala, da bi tudi kateri njenih otrok stopil na pot duhovnega poklica. Zato se je veselila in Bogu zahvaljevala, ko je sin Franc postal duhovnik salezijanec.

Rada je častila Marijo in ji vedno priporočala sebe in svoje drage; to je prenašala tudi na druge, zato je vsako leto vsa družina poromala v katero Marijinih romarskih svetišč.

Po težki operaciji, po kateri se ni več opomogla, je 31. avgusta v bolnišnici dospela na vrh Kalvarije. Od nje smo se poslovili 3. septembra. Smrt goreče duhovniške matere naj nas spodbudi, da bi molili za nove duhovne poklice in za družine, da bi bile pripravljene posredovati in ohranjati življenje. Bog, gospodar življenja, naj jo nagradi z večnim življenjem.

F. P.

Povedal bom o družini moje mame.

Rodila se je v Ljubljani; ker ni bilo stanovanja (v najemniški sobici niso pustili otrok), so jo dali v neki "dječiji dom". Te štručke se je po šestih mesecih usmilla stara mama iz Prekmurja. O njej mami govori vedno kot o boginji. To je bila skromna, majhna ženska, vendar je njen obraz odseval neizmerno lepoto ljubezni, polno miline in dobrote.

Mami je bila v tisti majhni vasi, Trnju, srečna in ljubljena. Kako je uživala, ko sta z dedkom zapregla v lojtrnik dve kravi in šla na polje eno uro vožnje daleč. Kako je uživala, ko je bila po vsej vasi kot doma - ljudje so bili drugačni. In kako šele ji je bilo lepo, nekaj drugačnega, ko je babica v nedeljo zjutraj oblekla v praznje zlikano edino obleko, obula čevlje (takrat so bili otroci večino časa bosi) in sta šli v drugo vas k maši. Nikdar ne bo pozabila žetve pšenice, ko je prišla vsa vas na pomoč zdaj k eni hiši, zdaj k drugi in vsi otroci so se najedli gibanic in drugih dobrot; kasneje pa so šli spat na seno in so pripovedovali zgodbe in se smejali pozno v noč. Še sedaj ne pozabi borne hiše, grajene iz blata, s slamo krite, z majhnimi okenci, črne kuhinje in velikih loncev. V spalnici je bila velika postelja, ali pa se je mami taka zdela, z ogromno perjanico oz. "tuhno". Po celodnevem garanju na kmetiji sta se babica in mami stisnili pod perjanico, zmolili rožni venec, kaj zapeli, potem pa jo je babica močno stisnila k sebi, da je ni zeblo.

Vendar vsega lepega je bilo konec, ko je morala v šolo. Starša sta dobila stanovanje v Kranju, povrhu pa se je rodil še brat. Nihče ni videl trpeče deklice, ki v njej živi tako "čuden svet", s tako čudno govorico. Ni bilo nikjer kokoši, za katerimi bi se podila po dvorišču, in ne krav - bili so že avtomobili. Oče ji je rekel, da je velika, naj pozabi na tisto revščino, češ da se je on rešil in da bo še študiral, da jim bo bolje. Mati je ni nikoli objela, češ da je za to prevelika, imeli so pač dojenčka. Mami je tako rasla, bila je "pridna" v šoli, doma...

Toda rasla je z bolečino v srcu, kajti vzeli so ji vso ljubezen - tudi do Bogeča, kot ji je govorila babica. Oče je pač hotel ustvariti dom - materialni dom in je zato postal komunist. Ni ga bilo nikdar doma, ne mame. Mami sama je morala varovati brata in ni za to dobila vsaj prijetne besede. Zelo jo je bolelo in bila je pridna samo zato, da je lahko šla na počitnice k babici in

dedku. Ni razumela, zakaj je babica oštevala očeta, češ kaj delajo z otrokom, zakaj je Boga zapustil itd. Mami je bila zopet srečna, saj je zopet začutila toploto babičinega srca. S tem, ko sta jo njuna starša dala babici, sta se ji odpovedala - niso bili družina. Ko je prišla zopet v Kranj, je nanju niso vezale nobene vezi. Mami je sanjala o Prekmurju, starša pa sta živela in delala za stanovanje, pohištvo, avto, obleke in razne druge dobrine. Kje pa bi bil še "caji" zanjo!! Niti vere ji nista pustila. Bila je še naprej tiha in ponižna in lahko je samo sanjala o družini.

Usoda je včasih še trša, kot je. Spoznala je fanta in kaj kmalu začutila življenje v sebi. Ko je prosila starša za pomoč, je bil edini odgovor: "Kar si skuhala, še pojej!" Ko sem se rodil, je živela za mene in ob meni. Skupaj sva spala, se igrala in počasi je že začela oboževati hrbe - Gorenjsko. Na Prekmurje je morala pozabiti, ker sta ji dedek in babica že umrli. Ob meni ji je srce znova oživel. Sanjala je vedno, da bo imela veliko otrok, moža, s katerim bosta prijatelja in da bodo živeli v celici družine, da ne bo pustila neki politiki, da ji vzamejo otroka in ji ga vržejo v žrelo požrešnih razcapancev naše civilizacije.

Spoznala je moža, ki je invalid, vendar dobrega srca, in to je zanjo najpomembnejše.

Živimo polno življenje, z naravo, s čistimi mislimi, z zaupanjem med seboj (čeprav je to včasih težko!) in tako družino si mislim ustvariti tudi sam. Imel bi veliko otrok s prijateljico (da ne morem reči - ženo), živeli bomo v ljubezni, delal bom toliko, kolikor je treba za preživetje. Tako kot je živela mami v družini, ki je bila polna brezčutnega življenja, za goro materializma - tako gotovo ne bo živela moja družina!! Mislim, da sem srečen, ker sem se rodil v taki družini, kot smo. Imamo se radi; to pa je v koleksju našega časa zelo veliko.

Menim, da je zdrava družina tista, ki kljubuje političnim pritiskom, da je ne more zlomiti nobena civilizacija in ne vem kakšna visoka tehnika. Kjer je ljubezen, tam je sreča, pa četudi ni materialnih dobrin. Mami pravi: "Če ljubezen daješ, si tudi ljubljen in nikoli ne obupaj pri tem!" Ona sedaj dela v jaslin in je zelo srečna v svojem poklicu. Verjetno imam tudi sam rad otroke, ker me je v tem duhu vzgajala. Upam, da bom vzgojil otroke, ki bodo podobni njeni vzgoji. In vem, da mi bo pri tem pomagala.

Benjamin Prelog

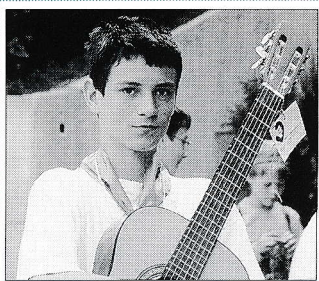
SALEZIJANSKI KOLENDAR

november

5. v vsaki salezijanski skupnosti maša za dobrotnike
24. spominski dan Marije Pomočnice
25. smrti dan don Boskove matere Marjete; v vsaki salezijanski skupnosti maša za rajne starše salezijancev
27. pobožnost zadnje nedelje; na Rakovniku ob 14.30

december

5. bl. Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik
24. spominski dan Marije Pomočnice
25. pobožnost zadnje nedelje; na Rakovniku ob 14.30

DUHOVNI VIKEND ZA OSMOŠOLCE

11. - 13. v Želimljem
Srečanje se začne prvega dne ob 18. uri in konča zadnjega dne s kosilom. Število je omejeno, zato se pravočasno prijavite na naslov:

Salezijanci (Peter Polc)
Želimlje 46
61292 IG pri Ljubljani
tel.: 061/662-426; 662-012

ČUTIŠ, DA TE KLIČE BOG...? ODGOVORI MU...

○ Meniš, da se zaradi različnih okoliščin v življenju nisi odločil za poklic, ki te veseli;

Ne skrbi.

○ Obiskuješ šolo, študij, ki ne izpolnjuje tvojih želja, pričakovanj;

Nič zato.

○ Opravljaš že poklic, delo; **Nikoli ni prepozno.**

SVOJE ŽELJE, BOŽJI KLIC,
ŠE VEDNO LAHKO
URESNIČIŠ.

Bogu posvečeno življenje vključuje vse poklice, sposobnosti, starost, značaje. Informacije o različnih redovih, duhovnostih, poslanstvu, raznih družbah apostolskega življenja, delu in življenju duhovnika na župniji, o misijonih, posvečenem življenju v svetu...

... lahko dobiš OSEBNO, PO POŠTI, TELEFONU.

Salezijanci
MLADINSKI DOM KODELJEVO
Ob Ljubljani 34
61110 LJUBLJANA, p.p. 74
tel.: 061/ 14 02 102

SLAVA BOGU - MIR LJUDEM

Spoštovani bralci Vestnika!

Če bi bili zazrti samo v zemljo in v to, kar počne danes človek, bi bili lahko črnogledi in bi obupali ne le nad drugimi, marveč tudi nad seboj. Ker pa kot kristjani svoj pogled dvigamo kvišku in vidimo, da Bog nad nami ni obupal, je to vir novega upanja. Da, Bog prihaja, nenehno prihaja. Dokler mu bomo dajali dolžno čast in hvalo in slavo in zavhalo, bomo stvari med seboj tako urejali, da bomo imeli mir: v duši, z drugimi, z Bogom. Torej, kvišku srca, bodimo veseli, da Bog ponovno prihaja, in mu na strežaj odprimo svoje duše. Božja navzočnost naj vam bo vir obilnega blagoslova ne samo ob božičnih praznikih, marveč tudi v novem letu 1995!

Uredništvo Salezijanskega vestnika

Ko pa je nastopila polnost časa,
je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene,
podvrženega postavi, da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo,
da bi tako mi prejeli posinovljenje.

Da pa ste sinovi, se vidi iz tega,
da je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: "Aba, Oče!"
Potemtakem nisi več suženj, temveč sin;
če pa si sin, si tudi dedič, kakor je hotel Bog. Gal 4, 4 - 7